

วิธีวิทยาทางปรัชญาแบบสแคนลอนในคำอธิบายเรื่องความเป็นปทัสถาน

ปิยฤดี ไชยพร¹

Received: May 1, 2023

Revised: May 17, 2023

Accepted: May 18, 2023

บทคัดย่อ

บทความนี้วิเคราะห์ว่าคำอธิบายของที. เอ็ม. สแคนลอน (T. M. Scanlon) เรื่องความเป็นปทัสถานที่มีพื้นฐานอยู่ที่มโนทัศน์เรื่อง เหตุผล และ ความสัมพันธ์แบบเหตุผล เป็นคำอธิบายที่มีเหตุผลสนับสนุนที่หนักแน่นสืบเนื่องจากคุณสมบัติ ความสอดคล้องภายในเชิงสาร์ตยะ ที่ได้มาโดยวิธีดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์ โดยชี้ให้เห็นการใช้วิธีนี้ด้วยกลยุทธ์สามด้านคือ (1) การให้คำบรรยายลักษณะ (2) การแสวงหาดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์แบบแคบ และ (3) การแสวงหาดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์แบบกว้างในการโต้แย้งที่สแคนลอนทำต่อคำอธิบายเรื่องความเป็นปทัสถานของราช (Joseph Raz) และแดนซี (Jonathan Dancy) คำอธิบายนั้นนอกจากมีความสอดคล้องภายในเชิงสาร์ตยะที่ทำให้ปลอดภัยจากข้อโต้แย้งของคล้าก-โดน (Justin Clarke-Doane) เรื่องความน่าเชื่อถือ ยังมีคำตอบที่น่าพอใจให้แก่ข้อโต้แย้งเรื่องอื่นด้วย เนื่องจากสแคนลอนใช้วิธีนี้ร่วมกับวิธีทางปรัชญาอีกสองแบบ คือ (1) การสร้างมโนทัศน์เพื่อใช้นิยาม และสร้างสามัญการณ์เพื่อใช้อธิบายโดยให้ความสำคัญกับตัวอย่างการใช้และปรากฏการณ์ และ (2) การแสวงหาการมาบรรจบกันของคำอธิบายที่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: วิธีวิทยาทางปรัชญา, ความเป็นปทัสถาน, เหตุผลสำหรับการกระทำ, ดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์, ที. เอ็ม. สแคนลอน

¹ หน่วยงานผู้เขียน: ภาควิชาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อีเมล: piyarudee.c@chula.ac.th

T. M. Scanlon on Normativity: A Methodological Exploration

Piyarudee Chaiyaporn²

Received: May 1, 2023

Revised: May 17, 2023

Accepted: May 18, 2023

Abstract

This article argues that T. M. Scanlon's account of normativity, grounded in the concepts of reasons and reason relations, is strongly justified as it attains substantive coherence through the method of reflective equilibrium. The argument focuses on three strategies employed by Scanlon in his critical analysis of Joseph Raz's and Jonathan Dancy's alternative accounts of normativity, namely, (1) characterization, (2) the pursuit of narrow reflective equilibrium (N-RE), and (3) the pursuit of wide reflective equilibrium (W-RE). In addition to the robustness provided by substantive coherence, which safeguards his account against Justin Clarke-Doane's objection regarding reliability, Scanlon is also able to address other criticisms. This is because Scanlon's philosophical methodology incorporates (1) conceptualization and generalization through instances and (2) the pursuit of convergence among divergent accounts.

Keywords: philosophical methodology, normativity, reason for action, reflective equilibrium, T. M. Scanlon

² Affiliation: Department of Philosophy, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.

E-mail piyarudee.c@chula.ac.th

1. บทนำ

หนังสือรวมบทความว่าด้วยวิธีวิทยาทางปรัชญา เช่น The Oxford handbook of philosophical methodology (Cappelen et al., 2016) เอ่ยถึงวิธีดุลยภาพเชิงพินิจเคราะห์³ (reflective equilibrium) ไว้แบบกว้าง ๆ ในฐานะวิธีหาคำตอบเกี่ยวกับความยุติธรรม จริยธรรมและความรู้ (Cath, 2016, p. 213) บทความนี้วิเคราะห์ในเชิงลึกมากขึ้นว่าวิธีนี้มีลักษณะเช่นใดที่ทำให้ตอบข้อโต้แย้งมาตรฐานเชิงวิธีวิทยาได้อย่างน่าพอใจ โดยใช้ตัวอย่างรูปธรรมเป็นคำอธิบายเรื่องความเป็นปทัสถานของที. เอ็ม. สแคนลอน (T. M. Scanlon) ซึ่งเป็นผู้ที่ใช้วิธีนี้อย่างกว้างขวางในการโต้แย้งที่ท่าต่อคำอธิบายเรื่องความเป็นปทัสถานด้วยมโนทัศน์ เหตุผลสำหรับการกระทำ (reasons for action) ของโจเซฟ ราช (Joseph Raz) และโจนาธาน แดนซี (Jonathan Dancy) การนำเสนอส่วนแรกกล่าวถึงคำอธิบายเรื่องความเป็นปทัสถานที่ราชและแดนซีเสนอว่ามีแนวคิดสำคัญเรื่องใด และสแคนลอนโต้แย้งแนวคิดเหล่านั้นอย่างไรที่ชี้ให้เห็นว่า คำอธิบายของเขามี *ความสอดคล้องภายในเชิงสารัตถะ* (substantive coherence) และจึงปลอดภัยจากข้อโต้แย้งของจัสติน คลาร์ก-โดน (Justin Clarke-Doane) เรื่องความน่าเชื่อถือ ส่วนที่สองกล่าวโดยย่อถึงข้อโต้แย้งเรื่องอื่นต่อวิธีนี้ และส่วนที่สามเสนอว่าสแคนลอนมีคำตอบที่น่าพอใจให้แก่ข้อโต้แย้งเรื่องอื่นได้ด้วยเนื่องจากเขาใช้วิธีนี้ร่วมกับวิธีทางปรัชญาอีกสองแบบ คือ (1) การสร้างมโนทัศน์เพื่อใช้นิยาม (conceptualization) และสร้างสามัญกรณเพื่อใช้อธิบาย (generalization) โดยให้ความสำคัญกับตัวอย่างการใช้และปรากฏการณ์ และ (2) การแสวงหาการมาบรรจบกัน (convergence) ของคำอธิบายที่แตกต่างกัน

2. ที. เอ็ม. สแคนลอน กับคำอธิบายความเป็นปทัสถานด้วยเหตุผลสำหรับการกระทำของราชและแดนซี

ใน *Practical Reason and Norms* (1975) ของโจเซฟ ราช (Joseph Raz) เสนอที่จะอธิบายระบบของกฎและปทัสถาน (norms) ที่เราใช้ให้เห็นความเชื่อมโยงกันอย่างเป็นเอกภาพผ่านความสัมพันธ์เชิงตรรกะด้วยมโนทัศน์เรื่อง *เหตุผลสำหรับการกระทำ* ที่เขาอ้างว่าเป็นเหตุผลในบทบาทพื้นฐาน เนื่องจากเหตุผลที่อธิบายสาเหตุการกระทำต้องมีข้อสมมติล่วงหน้าถึงเหตุผลในบทบาทนำทางการกระทำ (action-guiding) ในฐานะเป็นสิ่งที่ผู้กระทำเชื่อว่าเป็นเหตุผลที่ควรลงมือทำการกระทำหนึ่ง (Raz, 1975, p. 10) เหตุผลสำหรับการกระทำคือข้อเท็จจริง (Raz, 1975, p. 17) “การที่จะตัดสินใจว่าควรทำสิ่งใด จำเป็นต้องค้นหาว่าโลกเป็นอย่างไร และไม่ใช่ว่าความคิดของเราเป็นอย่างไร” (Raz, 1975, p. 18) ในบางสถานการณ์มีข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุผลหลายข้อที่บอกให้ทำสิ่งที่ขัดแย้งกัน จึงต้องเปรียบเทียบความหนักแน่นของเหตุผลเพื่อหาผู้ชนะข้อสรุปที่ได้จะอยู่ในรูปเหตุผลข้อหนึ่ง (a reason) เหตุผลที่ให้ข้อยุติ (conclusive reason) หรือเหตุผลสมบูรณ์ (absolute reason) ที่จะทำการกระทำหนึ่ง (Raz, 1975, pp. 27-28) ราชเรียกเหตุผลที่ต้องนำมาเปรียบเทียบความหนักแน่นเพื่อหาผู้ชนะว่า *เหตุผลระดับที่หนึ่ง* (first-order reason) แต่อ้างว่ายังมี *เหตุผลกีดกัน* (exclusionary reason) (Raz, 1975, pp. 35-48) ที่เป็น *เหตุผลระดับที่สอง* (second-order reason) ที่กีดกันเหตุผลระดับที่หนึ่งได้ โดยสั่งให้ละเว้นไม่ทำการกระทำที่เหตุผลนั้นบอกให้ทำ หรือสั่งให้ไม่นำเหตุผลนั้นมาพิจารณา (Raz, 1975, p. 48) เหตุผลกีดกันไม่ใช่ปรากฏการณ์ที่เกิดในบางครั้ง แต่เชื่อมโยงอย่างเป็นระบบกับการใช้เหตุผลภาคปฏิบัติของเรา เนื่องจากกฎหมาย ปทัสถาน และพันธะผูกมัดทุกชนิดรวมถึงการตัดสินใจและการให้สัญญา คือเหตุผลชนิดนี้ (Raz, 1975, pp. 37-39, 190, 194) การมีอยู่ของเหตุผลกีดกัน

³ ผู้เขียนแปลคำนี้โดยอ้างอิงคำแปลจากเทพทวี โชควสิน (Theptawee, 2007)

มีนัยตามมาว่า ไม่จริงเสมอไปที่เราต้องทำสิ่งที่มีเหตุผลหนักแน่นที่สุดที่จะทำ เพราะเหตุผลนั้นอาจถูกกีดกันในสถานการณ์ดังกล่าวได้ ราชอ้างว่าการที่เราทำตามเหตุผลกีดกันโดยละเว้นไม่ทำการกระทำที่เหตุผลที่เอาชนะเหตุผลอื่นทั้งหมดได้บอกให้ทำ เป็นไปได้ที่จะนำมาสู่การที่เราทำตามเหตุผลข้อนั้นโดยอ้อม จึงนับเป็นเหตุผลสนับสนุนให้ทำตามเหตุผลกีดกันได้ (Raz, 1975, pp. 37-38, 186)⁴ ต่อมาใน “When We Are Ourselves: The Active and the Passive” (1999) ราชกล่าวว่า เพราะผู้กระทำคือมนุษย์ที่มีเจตจำนง ในกรณีที่มีการกระทำที่สามารถเลือกทำได้มากกว่าหนึ่ง เราใช้เหตุผลภาคปฏิบัติประเมินข้อเท็จจริงและเหตุผลเพื่อหาการกระทำที่มีเหตุผลเพียงพอที่จะทำ จากนั้นใช้เจตจำนงเลือกกว่าสิ่งใดที่จะทำ การเลือกเป้าหมายคือการที่เราใช้เหตุผลแล้วพบว่าสิ่งนั้นคู่ควรจึงเลือกด้วยเจตจำนง เราจึงมีเหตุผลที่จะทำสิ่งที่จะเอื้อต่อการแสวงหาเป้าหมายที่เลือกมานั้น ทำให้การรับเป้าหมายให้เหตุผลสำหรับการกระทำได้ (Raz, 1999, pp. 60, 64)

คนที่โต้แย้งราชต่างต้องการล้มแนวคิดเรื่องเหตุผลที่เขาเสนอ ใน *Ethics without Principles* (2004) โจนธาน แดนซี (Jonathan Dancy) เสนอว่าไม่มีเหตุผลระดับที่สองและเหตุผลกีดกัน มีแต่ *เหตุผลที่เอื้อ* (contributory reason) อันเป็นแค่เหตุผลธรรมดาข้อหนึ่ง (pro tanto reason) ที่ทุกข้อมีฐานะเท่ากัน เหตุผลที่เอื้อนี้คือ “คุณสมบัติ” (features) หนึ่งที่มีเพราะมีอยู่จึงทำให้การกระทำหนึ่งมีเหตุผลสนับสนุน และการกระทำนั้นจะมีเหตุผลสนับสนุนโดยรวมที่หนักแน่นขึ้นเมื่อบวกคุณสมบัติชนิดเดียวกันเพิ่มเข้ามา” (Dancy, 2000, p. 101; 2004b, pp. 15, 19) ในสถานการณ์หนึ่งอาจมีคุณสมบัติหลายอย่างเกี่ยวข้องอยู่ จึงบอกล่วงหน้าไม่ได้ว่าเหตุผลที่เอื้อข้อใดคือเงื่อนไขเพียงพอและเงื่อนไขจำเป็นให้ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และจึงไม่มีเหตุผลข้อใดที่เรียกได้ว่าเป็นเหตุผลเด็ดขาด (decisive reason) สำหรับการกระทำ เช่นที่มักเชื่อกันว่ามีตัวอย่างคือเหตุผลทางจริยธรรม (Dancy, 2004b, pp. 26, 43) เหตุผลสำหรับการกระทำไม่อาจถูกค้นพบด้วยวิธีเปรียบเทียบความหนักแน่น เพราะเหตุผลที่เอื้อบางข้อกระตุ้นให้ทำตามได้ถึงแม้ไม่หนักแน่น (enticing reason) แต่ต่อให้หนักแน่นกว่าเหตุผลข้ออื่นก็ยังไม่ทำตามได้ เช่น เหตุผลที่จะทำสิ่งที่สนุก น่าตื่นตาตื่นใจ (Dancy, 2004b, pp. 21, 23; Little, 2013) และความสัมพันธ์แบบเหตุผลยังไม่อาจได้มาโดย “การตัดสินใจ” ซึ่งมีนัยไม่ถูกต้องว่าเราคิดเชิงทฤษฎีจากเหตุผลไปสู่การกระทำโดยผ่านตัวกลางคือสิ่งที่ “ควร” ทำที่ตัดสินใจล่วงหน้าก่อนแล้วจึงลงมือทำ “ผมไม่ได้คิดว่า ‘มีเหตุผลข้อนี้ที่จะกระโดด’ ดังนั้น ผมจึงควรกระโดด’ บางครั้งผมแค่คิดว่า ‘มีเหตุผลข้อนี้ที่จะกระโดด’ ดังนั้น ผมจะกระโดด” (Calhoun, 2016; Dancy, 2004b, p. 23) แต่ต้องได้มาโดยพิจารณาเหตุผลในแบบองค์รวม (holism) ที่รับไว้ก่อนว่าข้อเท็จจริงใดก็เป็นเหตุผลให้ทำสิ่งหนึ่งในสถานการณ์เฉพาะหนึ่งได้ ไม่มีข้อเท็จจริงที่ผูกขาดการเป็นเหตุผลได้ในทุกบริบทและสถานการณ์ (Dancy, 2004b, p. 73) เหตุผลเอื้อการกระทำผ่านความสัมพันธ์ เมื่ออยู่ในสถานการณ์เฉพาะที่มีเหตุผลในสองฝั่งที่บอกให้ทำสิ่งตรงข้ามกัน (a หรือ -a) จึงต้องค้นหาความสัมพันธ์เข้าข้าง (favoring relation) (Dancy, 2004b, pp. 28-29) ที่ประกอบด้วยเหตุผลที่เอื้อที่เข้าข้าง และข้อเท็จจริงที่รับบท *ผู้ส่งเสริม* (enablers) และ *ผู้ขับสนับสนุน* (intensifiers) แก่เหตุผลที่เข้าข้าง (Dancy, 2004b, pp. 41-42)⁶ กับการกระทำที่เป็นการตอบสนอง *เหตุผลที่เอื้อที่เข้าข้าง* (favoring contributory reason) เมื่อพิจารณารวมเป็นหนึ่ง “เข้าข้าง” การกระทำใด การกระทำที่ถูกเข้าข้างมากที่สุดนั้นคือการตอบสนองที่ควรทำในสถานการณ์นั้น

⁴ ราช (Raz, 1975) ใช้ตัวอย่างคนหนึ่งที่เหนื่อยล้ามากแต่มีเรื่องที่ต้องตัดสินใจอย่างเร่งด่วนเพราะไม่เช่นนั้นจะพลาดโอกาสสำคัญ เขาตัดสินใจว่าความเหนื่อยล้าคือเหตุผลที่ควรลืมนเรื่องที่ต้องตัดสินใจนั้นไปก่อน แม้จะต้องพลาดโอกาสสำคัญ แต่กลับกลายเป็นว่า การที่ได้พักผ่อนทำให้เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วเขาตัดสินใจได้ดี

⁵ คุณสมบัตินี้เข้าใจได้ว่าเป็นลักษณะที่ปรากฏแบบเป็นภววิสัยในวัตถุ คน สัตว์ ต่าง ๆ ซึ่งเรียกว่าข้อเท็จจริงแทนได้

⁶ แดนซียกตัวอย่างว่าสมมติว่า (1) เธอกำลังเดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือ (2) ผมเป็นคนเดียวที่อยู่แถวนั้น (3) ดังนั้น ผมช่วยเหลือ เหตุผลที่เข้าข้าง (3) คือ (1) ไม่ใช่ (2) และ (2) คือ เหตุผลที่ขับสนับสนุนให้ (1) เป็นเหตุผลที่เข้าข้าง (3) เขาชี้ว่า (2) เป็นเหตุผลที่เข้าข้างไม่ได้เพราะการที่ผมเป็นคนเพียงคนเดียวที่อยู่แถวนั้นไม่ใช่เหตุผลต่างหากอีกข้อหนึ่งเพิ่มขึ้นมาจากเหตุผลที่เอื้อข้อแรกที่เข้าข้าง (3) แต่ (2) ก็สร้างความแตกต่างต่อเหตุผลที่ผมจะช่วยเหลือเธอ ในตัวอย่างนี้จึงมีเหตุผลที่เข้าข้างหนึ่งข้อและผู้ขับสนับสนุนหนึ่งข้อ (Dancy, 2004b, p. 42) สำหรับตัวอย่างอื่น ดู แดนซี (Dancy, 2004b, p. 41; 2018, pp. 59-61)

ใน *Practical Shape* (2018) แดนซีเสนอเพิ่มว่าการค้นหาเหตุผลสำหรับการกระทำคือการไตร่ตรองเกี่ยวกับการกระทำ เมื่อพบตนเองอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องหาคำตอบเกี่ยวกับสิ่งที่ควรทำ เราต้องสำรวจข้อพิจารณาในสถานการณ์นั้นให้รอบด้านก่อนเพื่อให้เห็น “รูปทรง” ของการไตร่ตรอง ไม่มีข้อพิจารณาข้อหนึ่งข้อใดที่กล่าวได้ว่าตรงประเด็นที่สนับสนุนการกระทำได้ มีแต่ข้อพิจารณาที่มีความสัมพันธ์เข้าข้างกับการกระทำที่เป็นการตอบสนอง และข้อพิจารณาที่มีความสัมพันธ์แบบรองเช่นผู้ขับเน้นให้เหตุผลที่เข้าข้าง การค้นหารูปทรงจึงเป็นการแยกแยะว่าข้อพิจารณาใดตรงประเด็นในลักษณะใด ต่อเมื่อเห็นรูปทรงของการไตร่ตรองที่ดำเนินอยู่ชัดเจนขึ้นแล้ว จึงจะเห็นรูปทรงของสถานการณ์ทั้งหมดที่กำลังเผชิญชัดเจนขึ้นได้ด้วย ทำให้เห็นว่าข้อพิจารณาเข้าข้างการกระทำใดว่าเป็นปฏิกิริยาตอบสนองที่ดีที่สุด (Dancy, 2018, p. 156) ข้อพิจารณาหนึ่งไม่ได้สนับสนุนการกระทำหนึ่งในแบบที่เราตัดสินว่าข้อพิจารณาหนึ่งสนับสนุนให้เลือกช็อกโกแลตชิ้นหนึ่ง (Dancy, 2018, p. 32) เพราะการกระทำที่ทำได้ทั้งหมดไม่ได้ปรากฏอยู่ตรงนั้นแล้วต่อหน้าเรา และเราเลือกการกระทำหนึ่งขึ้นมาว่าคือสิ่งที่ควรทำ แต่เราตัดสินใจไปก่อนทั้งที่ยังไม่มีการกระทำที่เป็นตัวเป็นตน (Prichard, 1932, p. 99 as cited in Dancy, 2018, p. 31) ทั้งหมดที่เราทำได้จึงเป็นการมีพันธะกับการกระทำชนิดใดชนิดหนึ่งในแบบกว้าง ๆ “ผมตัดสินใจว่าผมต้องคืนเงิน สิ่งนี้หมายความว่าแบบเดียวว่า ผมตัดสินใจว่าไม่ว่าผมจะทำอะไร หนึ่งในกรกระทำนั้นต้องเป็นการคืนเงิน การกระทำที่ผมจะทำต้องเป็นชนิดนี้” (Dancy, 2018, pp. 31-32)

ใน “Normative Requirements” (2000) ของจอห์น บรูม (John Broome) แย้งว่าการใช้เหตุผลภาคปฏิบัติไม่ใช่เรื่องของการเชื่อหรือกระทำเพื่อเหตุผลที่ดี แต่เป็นเรื่องของการเชื่อหรือกระทำอย่างมีเหตุผล (rationally) จึงเกี่ยวกับการทำตาม *ข้อกำหนดเชิงปทัสถาน* เรื่องความมีเหตุผลที่มีส่วนใหญ่ออกแสดงด้วยคำว่า “ควร” (ought) ลักษณะแบบข้อกำหนดนี้เห็นได้จากการที่ความมีเหตุผลทำให้คนหนึ่งควรเชื่อในสิ่งที่เขาไม่ได้มีเหตุผลที่จะเชื่อ และควรทำในสิ่งที่เขาไม่ได้มีเหตุผลที่จะทำได้ ซึ่งจะเป็นเช่นนี้ไม่ได้ถ้าไม่ใช่เพราะการใช้เหตุผลอย่างถูกต้องทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีข้อกำหนดนี้กำกับอยู่ (Broome, 2000, p. 78) บรูมอ้างว่า หลักฐานแสดงการมีอยู่ของข้อกำหนดชนิดนี้คือความแตกต่างที่เราพบเมื่อเกิดความขัดแย้งระหว่างเหตุผลด้วยกันเองกับความขัดแย้งระหว่างข้อกำหนดเชิงปทัสถานด้วยกันเองว่า ถ้าเหตุผลสองข้อบอกให้ทำสิ่งที่ขัดแย้งกัน เหตุผลเหล่านั้นต้องถูกชั่งน้ำหนักเปรียบเทียบกันและเปรียบเทียบกับเหตุผลที่ตรงประเด็นข้ออื่น ๆ เพื่อตัดสินว่าเหตุผลข้อใดคืออันที่ควรปฏิบัติตาม “ทุกอย่างยังอยู่เป็นระเบียบเรียบร้อย ความขัดแย้งคลี่คลายได้ด้วยการชั่งน้ำหนัก” (Broome, 2000, p. 82) แต่เมื่อข้อกำหนดเชิงปทัสถานสองข้อขัดแย้งกัน แสดงว่า “คุณไม่ได้เป็นแบบที่คุณควรจะเป็น มีบางสิ่งไม่ถูกต้องเกี่ยวกับสถานการณ์ของคุณ คุณต้องกลับไปแสวงหาความเชื่อหรือเจตนาที่ไม่ลงรอยกันของคุณ”⁷ (Broome, 2000, p. 83)

สแคนลอนเข้าร่วมการถกเถียงนี้ตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 21 และในค.ศ. 2014 ได้เสนอคำอธิบายเรื่องความเป็นปทัสถานด้วยมโนทัศน์ *เหตุผลและความสัมพันธ์แบบเหตุผล* ไวโน *Being Realistic about Reasons* จัสติน คลาร์ก-โดน (Justine Clarke-Doane) วิจารณ์ว่า คำอธิบายนี้ของสแคนลอนที่มีเหตุผลสนับสนุนจากวิธีดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์ (reflective equilibrium – RE) ต้องพบกับภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก (dilemma) ที่ว่า ถึงแม้รักษาความน่าเชื่อถือของความเชื่อเกี่ยวกับเหตุผลในคำอธิบายไว้ได้ แต่จะต้องสูญเสียความถูกต้องแบบภววิสัยของความเชื่อเหล่านั้นในรูปของการเกิดรอยแยก

⁷ เช่น คุณเชื่อว่าแม่นผลิตน้ำมัน (p) และสัตว์ทุกชนิดที่ผลิตน้ำมันคือสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม (If p, then q) ความเชื่อที่ว่า ถ้า p แล้ว q กำหนดเชิงปทัสถานให้คุณต้องเชื่อว่าแม่นเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม (q) แต่สมมติว่าคุณเชื่อว่าแม่นออกลูกเป็นไข่ (¬p) และไม่มีสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมตัวไหนออกลูกเป็นไข่ (If ¬q, then ¬p) ความเชื่อ ¬p จะกำหนดเชิงปทัสถานให้คุณต้องไม่เชื่อว่าแม่นเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม (p) คุณอยู่ภายใต้ข้อกำหนดเชิงปทัสถานที่ขัดแย้งกัน แสดงว่ามีบางสิ่งผิดพลาด หรือ สมมติคุณตั้งใจเปิดขวดไวน์ (p) และคุณเชื่อว่า คุณต้องไปเอาที่เปิดขวดไวน์จากในครัว (q) เจตนาและความเชื่อนี้กำหนดให้คุณต้องมีเจตนาที่จะไปเอาที่เปิดขวดไวน์จากในครัว (q) แต่สมมติคุณมีเจตนาที่จะเก็บรายละเอียดของสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องกินข้าว (r) และเชื่อว่าจะทำเช่นนี้ไม่ได้ถ้าคุณไปที่ครัว เจตนาและความเชื่อนี้กำหนดให้คุณต้องไม่มีเจตนาที่จะเดินไปเอาที่เปิดขวดไวน์จากในครัว (q) คุณอยู่ภายใต้ข้อกำหนดที่ขัดแย้งกัน

(bifurcation) ขึ้นในแดนแห่งปทัสถาน เนื่องจากความเชื่อชุดอื่นที่กล่าวตรงข้ามกันกับของสแคนลอนก็สามารถมีความสอดคล้องกันอย่างเป็นดุลยภาพได้จากการใช้วิธีนี้เช่นกัน ดังสถานการณ์ที่พบในความเชื่อทางคณิตศาสตร์ที่ทฤษฎีเรขาคณิตที่ไม่ใช่แบบยูคลิดกับทฤษฎีเรขาคณิตแบบยูคลิดต่างมีคำอธิบายที่แม้ว่าแตกต่างกันแต่ก็อ้างความสอดคล้องในแบบฉบับของตนเองเกี่ยวกับความจริงหรือเท็จของสัจพจน์ทางคณิตศาสตร์บางข้อได้ (Clarke-Doane, 2017, pp. 847-848) แต่สแคนลอนโต้แย้งกลับคล้าย-โดนินประเด็นนี้ว่า คำอธิบายของเขาใช้วิธีนี้เพื่อแสวงหา *ความสอดคล้องภายในเชิงสารัตถะ* (substantive coherence) ที่คำตัดสินเชิงปทัสถานทั้งหมดถูกทำในแบบที่ถูกต้อง (in the right way) และจึงเป็นคำตัดสินอื่นที่ควรจะเป็น (Scanlon, 2017, p. 892) ความสอดคล้องชนิดนี้คือมาตรฐานสูงสุดที่ความเชื่อเชิงปทัสถานในฐานะความเชื่อในสิ่งนามธรรมจะมีได้ จึงเป็นไปได้ที่จะมีคำอธิบายความเป็นปทัสถานรูปแบบอื่นที่ให้คำตัดสินแบบที่ต่างออกไปและยังสามารถมีความรับฟังได้ในระดับเดียวกันเช่นที่คล้าย-โดนินอ้างเทียบกับทฤษฎีเรขาคณิตแบบยูคลิดและที่ไม่ใช่แบบยูคลิด (Scanlon, 2017, p. 891) บทความนี้จะสำรวจว่าสแคนลอนใช้วิธีนี้อย่างไรในการอธิบายความเป็นปทัสถานที่ทำให้เขากล่าวอย่างเชื่อมั่นเช่นนั้นได้

2.1 ข้อโต้แย้งของสแคนลอนต่อราช

สแคนลอนเชื่อว่า คำอธิบายความเป็นปทัสถานด้วยมโนทัศน์เรื่อง *เหตุผลสำหรับการกระทำ* ต้องตอบสนองเงื่อนไขขั้นต่ำสามข้อที่ชุดความเชื่อหนึ่งต้องมีจึงจะสามารถถูกหรือผิดได้ คือ (1) มโนทัศน์ต่าง ๆ ที่ใช้ถูกนิยามไว้อย่างชัดเจน (2) มีความสอดคล้องภายในระหว่างความเชื่อด้วยกันและระหว่างความเชื่อกับหลักการทั่วไปที่อธิบายหรือสนับสนุนความเชื่อ และ (3) ไม่มีข้อสมมติล่วงหน้าหรือนัยตามมาที่ขัดแย้งกับความเชื่อที่ถูกต้องในแดนความรู้อื่น เช่น วิทยาศาสตร์ (Scanlon, 2014, p. 19) และเงื่อนไขขั้นสูงคือความเชื่อทั้งหมดรวมทั้งหลักการในคำอธิบายต้องมีความสอดคล้องภายในเชิงสารัตถะ ซึ่งได้มาโดยวิธีดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์ที่เขาอธิบายว่า คือวิธีในการค้นหาสิ่งที่ควรเชื่อในรูปของคำตัดสินเกี่ยวกับเหตุผลสำหรับการกระทำที่มีความสอดคล้องกันเป็นดุลยภาพกับหลักการที่อธิบายคำตัดสินนั้น ที่ทำโดยการเลือกระหว่าง (ก) ปรับคำตัดสินเกี่ยวกับเหตุผลครั้งหนึ่งที่มีอยู่ หรือ (ข) ปรับหลักการที่ใช้อธิบายคำตัดสินนั้น รวมไปถึงการเลือกระหว่าง (ค) เก็บคำตัดสินเฉพาะและหลักการอันเดิมที่ใช้อยู่โดยปรับแค่เฉพาะภายใน หรือ (ง) เปลี่ยนไปปรับคำตัดสินเฉพาะและหลักการที่เป็นไปได้แบบอื่นซึ่งต้องอาศัยการเปรียบเทียบและตัดสินข้ามชุดความเชื่อ (Scanlon, 2017, pp. 891-892) แต่นอกจากนี้ สแคนลอนยังอธิบายการใช้วิธีนี้ไว้อีกแบบหนึ่งด้วยว่า คือการพยายามได้มาซึ่งหลักการที่ “*สมมติว่าเราพยายามใช้หลักการเหล่านี้...หลักการจะนำพาให้เรายอมรับคำตัดสินชุดที่เราเคยมีอยู่ก่อน*” (Scanlon, 2003, pp. 140-141) ตัวเข้มเป็นของผู้เขียน ซึ่งเป็นความหมายที่กว้างกว่าเนื่องจากปรับใช้ได้กับการบรรยายลักษณะของเนื้อหาเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ไม่จำเป็นต้องเป็นคำตัดสินเชิงจริยธรรมกับหลักการทางจริยธรรมที่อธิบายคำตัดสินเท่านั้น (Rawls, 1974, p. 9) ในส่วนนี้ผู้เขียนจะวิเคราะห์ให้เห็นว่า สแคนลอนใช้กลยุทธ์สามด้านจากวิธีนี้ คือ (1) การให้คำบรรยายลักษณะ (characterization) (2) การแสวงหาดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์แบบแคบ (narrow reflective equilibrium หรือ N-RE)⁸ และ (3) การแสวงหาดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์แบบกว้าง (wide reflective equilibrium หรือ W-RE)⁹ ระหว่างคำบรรยายลักษณะ หลักการทั่วไป และทฤษฎีในฉากหลังในการโต้แย้งกับราชและแดนซี

⁸ ทำโดยนำความเชื่อสองชุดที่เกี่ยวกับแดนความรู้ที่เป็นเป้าหมาย ด้านหนึ่งคือชุดความเชื่อดั้งเดิมและอีกด้านหนึ่งคือชุดหลักการเชิงทฤษฎีที่ถูกตั้งใจให้อธิบายความเชื่อเหล่านั้นให้เข้ามาอยู่ในสถานะที่เป็นดุลยภาพกัน (RE) (Cath, 2016, p. 218)

⁹ ทำโดยพยายามไปให้ถึงสภาวะดุลยภาพระหว่างชุดความเชื่อดั้งเดิมและชุดหลักการเชิงทฤษฎี กับชุดความเชื่อชุดที่สามที่ได้แก่ความเชื่อเรื่องอื่นหรือทฤษฎีในฉากหลัง (background theories) (Cath, 2016, p. 218) อย่างไรก็ตาม รอลส์ (Rawls) กล่าวถึงวิธีดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์แบบกว้างว่าความเชื่อเรื่องอื่นนั้นอาจเกี่ยวกับแดนความรู้เป้าหมายแห่งอื่น คือเป็นความเชื่อใดก็ตามที่ตรงประเด็นสำหรับดุลยภาพที่กำลังแสวงหาที่จะทำให้ความเชื่อโดยรวมของเรามีเหตุผล (Rawls, 1974, p. 9)

ใน *What We Owe To Each Other* (1998) สแคนลอนอ้างว่าการเปรียบเทียบและตัดสินความหนักแน่นของเหตุผลระดับหนึ่งกับการตัดสินด้วยเหตุผลกีดกันตามแนวคิดของราชันั้น ต้องทำโดยอาศัยความเชื่อที่เรามีอยู่ก่อนแล้วเกี่ยวกับเรื่องที่พิจารณานั้นที่ระบุว่า ข้อพิจารณาหนึ่งคือเหตุผลที่ตรงประเด็นสำหรับเรื่องนั้นที่สามารถส่งผลในทางลดและเพิ่มพลังในการเป็นเหตุผลของข้อพิจารณาเรื่องอื่นได้ เขาเรียกชุดความเชื่อนี้ว่า *กรอบโครงความเชื่อและหลักการที่อยู่เบื้องหลัง* (background framework) ที่มีบทบาทในการตัดสินของเราที่จะให้น้ำหนักแก่เหตุผลที่จะเชื่อ หรือเหตุผลสำหรับการกระทำทัศนคติ¹⁰ และเจตนากระทำเป็นแบบใดแบบหนึ่ง กรอบโครงนี้ปรากฏอยู่เสมอตั้งแต่ในเรื่องเล็ก ๆ เช่น การตัดสินใจว่าควรเล่นเทนนิสกับเพื่อนแบบบอมมือหรือเล่นเต็มที่ ไปจนถึงการปฏิบัติหน้าที่ให้ได้ตามมาตรฐานของบทบาทที่ครองอยู่ และการกำหนด และแสวงหาเป้าหมายของชีวิต (Scanlon, 1998, pp. 51-53) บทบาทของกรอบโครงชนิดนี้ชี้ว่าโครงสร้างของการตัดสินใจภาคปฏิบัติมีลักษณะแบบหลักการ ที่สามารถหักลดหรือเพิ่มพลังในการเป็นเหตุผลของเหตุผลข้อต่าง ๆ ได้ โดย “ระบุอย่างเฉพาะเจาะจงว่าข้อพิจารณาที่มีอยู่หลายข้อนั้นเพียงพอหรือไม่ที่จะเป็นเหตุผลในการมีทัศนคติที่อ่อนไหวตามคำตัดสินชนิดหนึ่ง” (Scanlon, 1998, p. 53) โครงสร้างนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญในการใช้เหตุผลเกี่ยวกับการปฏิบัติโดยทั่วไป และในการตัดสินใจภาคปฏิบัติแทบทั้งหมดในชีวิตของเรา เมื่อเรตัดสินว่าควรทำสิ่งใดหรือมีทัศนคติแบบใด สิ่งที่เราทำคือการใช้หลักการในรูปที่เรา “รับ ตีความ และดัดแปลงหลักการ รวมไปถึงตัดสินใจว่าเรามีเหตุผลเพียงพอที่จะทำในลักษณะหนึ่งหรือไม่...ที่เกิดขึ้นภายในกรอบโครงที่หลักการเหล่านี้ให้” (Scanlon, 1998, pp. 52-53) เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้อพิจารณาที่อาจเป็นเหตุผลทุกข้อจึงมีพลังในการให้เหตุผลแบบที่พร้อมจะถูกบั่นทอนหรือถูกหักล้างน้ำหนักได้ (prima facie) หากว่ามีข้อพิจารณาอื่นที่เราตัดสินภายในกรอบโครงนี้ว่าตรงประเด็นกว่าอยู่ (Scanlon, 1998, pp. 51-52) ข้อโต้แย้งกลับที่สแคนลอนให้แก่คลาก-โดนชีว่า เขาต้องเชื่อว่าคำบรรยายลักษณะที่เขาให้แก่โครงสร้างแบบหลักการที่ทำหน้าที่ตัดสิน กับคำบรรยายลักษณะที่เขาให้แก่เหตุผลสำหรับการกระทำคือข้อพิจารณาแบบ prima facie นั้น อยู่ใน N-RE ในความหมายที่สมมติว่าเราพยายามใช้โครงสร้างแบบหลักการตามคำบรรยายลักษณะที่เขาให้ในการอธิบายเหตุผลว่าคืออะไร โครงสร้างนี้จะนำพาให้เรายอมรับคำบรรยายลักษณะอื่นที่เขาให้สำหรับเหตุผลด้วย หรือกล่าวอีกแบบหนึ่งคือ เราจะพบว่าคำบรรยายลักษณะที่เขาให้แก่เหตุผลจะตรงกับสิ่งที่โครงสร้างแบบหลักการตามคำบรรยายลักษณะที่เขาให้นี้จะอธิบายและสนับสนุนว่าเหตุผลคืออะไรมากที่สุด เราสามารถทดสอบว่า N-RE นี้มีอยู่จริงหรือไม่โดยถามต่อไปว่ามี 1) คำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่เป็นแบบอื่น หรือ 2) คำบรรยายลักษณะของโครงสร้างตัดสินเหตุผลที่เป็นแบบอื่น หรือ 3) ทั้งคำบรรยายลักษณะของเหตุผลและคำบรรยายลักษณะของโครงสร้างที่เป็นแบบอื่นที่อยู่ใน N-RE กันหรือไม่ ในเวลาที่สแคนลอนเขียนงานชิ้นนี้ คำบรรยายลักษณะเหตุผลและคำบรรยายลักษณะของการเปรียบเทียบความหนักแน่นและเหตุผลกีดกันของราชคือทางเลือกที่ครบถ้วนที่สุด คำถามคือคำบรรยายลักษณะสองเรื่องนี้ที่ราชให้เหมาะสมมากกว่าหรืออยู่ใน N-RE เช่นกันหรือไม่ ?

ด้วยเหตุนี้จึงนำมาสู่การโต้แย้งคำบรรยายลักษณะที่ราชให้แก่เหตุผลใน ราช (Raz, 1999) งานชิ้นนี้กล่าวถึงเหตุผลกับการเลือกเป้าหมายในเชิงว่า การใช้เจตจำนงสร้างเหตุผลเชิงปทัสถานในการกระทำให้แก่เราได้ ใน “Reasons: A Puzzling Duality” (2004) แต่สแคนลอนอ้างว่า ถ้าคิดแบบราชว่าคนใช้เจตจำนงเลือกการกระทำหนึ่งขึ้นมาเป็นเป้าหมาย ทำให้การรับเป้าหมายให้เหตุผลสำหรับการกระทำได้ จะเกิดเป็นทวิลักษณ์ของเหตุผล (duality) (Scanlon, 2004, pp. 238-239) หรือพูดแบบเข้าใจง่ายขึ้นคือ เหตุผลจะกลายมามีสองความหมายที่ไม่ลงรอยกัน เกิดเป็นนัยที่ขัดกันขึ้นในคำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่ราชให้ จึงปิดโอกาสความเป็นไปได้ที่คำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่ราชให้จะอยู่ใน N-RE กับโครงสร้างแบบหลักการตามคำบรรยายลักษณะที่สแคนลอนให้ไว้ สแคนลอนอ้างเช่นนี้ผ่านแนวคิดสามเรื่อง คือ (1) การตัดสิน (judgments) และการ

¹⁰ หมายถึงทัศนคติที่อ่อนไหวตามคำตัดสิน (judgment-sensitive attitudes) หรือทัศนคติที่คนมีเหตุผลจะมีเมื่อเขาตัดสินว่ามีเหตุผลเพียงพอที่จะทำสิ่งหนึ่ง และจะเลิกมีเมื่อเขาตัดสินว่าไม่มีเหตุผลที่เหมาะสมสนับสนุนอีกต่อไป ซึ่งครอบคลุมแทบทุกทัศนคติและการกระทำ (Scanlon, 1998, pp. 20-21)

มีทัศนคติกับความมีเหตุผล (rationality) (2) การใช้เหตุผลภาคปฏิบัติเป็นแบบมีเงื่อนไข (conditional) และ (3) การกระทำที่อยู่ในวิสัยที่ทำได้ (eligible actions) มีนัยถึงเหตุผลระดับที่สองที่เป็นแบบปฏิบัตินิยมล้วน (purely pragmatist)

แนวคิดเรื่องแรกอธิบายว่า มีความแตกต่างระหว่างสองวิธีที่การตัดสินใจหรือการตัดสินใจของผู้กระทำ ทำให้เกิดผลลัพธ์ที่เป็นเชิงปทัสถานขึ้นได้ คือ (1) เปลี่ยนทัศนคติหรือการกระทำที่เราสามารถทำได้อย่างมีเหตุผล และ (2) เปลี่ยนเหตุผลที่เรามี เช่น ให้เหตุผลข้อใหม่แก่เขา (Scanlon, 2004, pp. 233-234) ตัวอย่างที่เขายกมาคือ ถ้าผู้กระทำตัดสินใจว่าจะเชื่อเทศเป็นอันตรายต่อสุขภาพและมีเหตุผลที่จะไม่ทานอาหารที่มีมะเขือเทศ การตัดสินใจนี้จะเปลี่ยนทัศนคติหรือการกระทำที่เราสามารถทำได้อย่างมีเหตุผล ถ้าเขายังทานมะเขือเทศ เขาจะเป็นคนที่ไม่มีความมีเหตุผล แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ผู้ตัดสินใจมีเหตุผลข้อใหม่ที่จะไม่ทานมะเขือเทศ ถ้าเขาเข้าใจผิด มะเขือเทศไม่ได้เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เขาย่อมไม่มีเหตุผลข้อนี้ที่จะไม่ทานมะเขือเทศ การตัดสินใจของผู้กระทำจึงสร้างเงื่อนไขเรื่องความมีเหตุผลให้แก่การกระทำได้ แต่ไม่สามารถสร้างเหตุผลที่ไม่มีอยู่ให้เกิดขึ้นได้ คำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่ราชให้ไว้คือสิ่งที่การรับเป้าหมายซึ่งเป็นการตัดสินใจรูปแบบหนึ่งที่ทำโดยมนุษย์ให้แก่เราได้จึงมีนัยที่ขัดกันเอง ไม่สามารถผ่านไปสู่การเป็น N-RE กับโครงสร้างแบบหลักการตามคำบรรยายลักษณะที่สแคนลอนให้ไว้

แต่ถ้าเช่นนั้น คำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่ราชให้สามารถอยู่ใน N-RE กับคำบรรยายลักษณะของโครงสร้างตัดสินใจเหตุผลอื่นที่ราชให้หรือไม่ แนวคิดที่สองให้คำบรรยายลักษณะแก่การใช้เหตุผลภาคปฏิบัติของเราว่า เป็นแบบมีเงื่อนไข (conditional) ขณะที่แนวคิดเรื่องแรกบอกว่าเมื่อตัดสินใจว่ามี (R) คือเหตุผลที่มีพลังที่จะเชื่อว่า p และจึงเชื่อว่า p แล้วทราบที่ยังตัดสินใจว่ามี (R) และไม่ได้เป็นคนที่ไม่มีความมีเหตุผล ย่อมต้องถือว่า การที่ q คือนัยเชิงตรรกะของ p เป็นเหตุผลที่จะเชื่อว่า q แนวคิดที่สองนี้กล่าวว่า ถึงอย่างนั้น ผู้ที่ตัดสินใจแบบข้างต้น *ไม่จำเป็น* ต้องมองว่าการที่ p จริง และ q คือนัยเชิงตรรกะของ p คือเหตุผลที่เขาควรเชื่อว่า q แต่ควรมองว่าเหตุผลที่เขาควรเชื่อว่า q ก็คือ (R) (Scanlon, 2004, p. 234) สแคนลอนอ้างว่า ลักษณะแบบมีเงื่อนไขนี้เห็นได้จากที่ สมมติว่า q ฟังแล้วเป็นไปได้ไม่ได้ เช่น คือข้อความที่ว่า $0=1$ คนนี้ย่อมไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อว่า q และการที่ q เป็นนัยเชิงตรรกะของ p ยิ่งทำให้เขาต้องทบทวนความเชื่อว่า p หรืออีกกรณีหนึ่งคือเขาอาจมีเหตุผลข้อใหม่ (R^1) ที่จะทบทวนความเชื่อว่า p หรือ ถ้าเขาพบว่าสิ่งที่เคยคิดว่าเป็นหลักฐานให้เชื่อว่า p แท้จริงแล้วไม่ใช่หลักฐาน เขาย่อมไม่ถือว่า การที่ p จริง และ q คือนัยเชิงตรรกะของ p คือเหตุผลที่เขาจะเชื่อว่า q และกรณีสุดท้ายคือ ถึงแม้เขายังไม่มีเหตุผลข้อใหม่ที่จะทบทวนความเชื่อว่า p การที่ว่าเขาเชื่อว่า p ก็ไม่ได้เพิ่มสิ่งใหม่ให้แก่เหตุผลของเขาที่จะเชื่อว่า q เหตุผลของเขาที่จะเชื่อว่า q ยังคงเป็น (R) เช่นเดิม (Scanlon, 2004, pp. 234-235) เช่นเดียวกัน เมื่อคนหนึ่งตัดสินใจว่ามี (R^*) ที่จะรับเป้าหมาย p และจึงรับเป้าหมาย p ตราบใดที่เขาตัดสินใจว่ามี (R^*) และเขาไม่ได้เป็นคนที่ไม่มีความมีเหตุผล อีกทั้งเขายังเชื่อกับว่าการทำ q เป็นเครื่องมือที่จำเป็นในการบรรลุเป้าหมาย p เขาย่อมถือว่าข้อนี้เป็นเหตุผลที่จะทำ q แต่ถึงอย่างนั้น เขา *ไม่จำเป็น* ต้องมองว่าการรับ p เป็นเป้าหมายและ q เป็นเครื่องมือที่จำเป็นในการบรรลุ p ก่อให้เกิดเหตุผลข้อใหม่ที่จะทำ q สมมติว่า q เป็นทางเดียวที่จะบรรลุ p และ q เป็นสิ่งน่าขยะแขยงทางจริยธรรม เขาก็ควรแขวน p ไว้ก่อนหรือไม่ก็ทิ้ง p ข้อเท็จจริงที่ว่า q เป็นทางเดียวที่จะบรรลุ p จึงไม่ได้ให้สิ่งใหม่แก่เหตุผลของเขาที่จะทำ q เหตุผลยังคงเป็น (R^*) (Scanlon, 2004, p. 235) กรณีนี้ก็เช่นกัน สแคนลอนต้องเชื่อว่าคำบรรยายลักษณะของการใช้เหตุผลนี้คือคำบรรยายที่สมมติว่าเราพยายามใช้ในการอธิบายเหตุผลว่าคืออะไร **จะนำพาให้เรายอมรับ** คำบรรยายลักษณะของเหตุผลสำหรับการกระทำที่เป็นแบบ prima facie ซึ่งเห็นได้ว่าคำบรรยายลักษณะของการใช้เหตุผลภาคปฏิบัติกับคำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่เขาให้นั้นอยู่ใน N-RE กัน ราชเองจวนเจียนจะได้คำบรรยายลักษณะประการนี้ของการใช้เหตุผลเช่นกัน เมื่อเขาวิเคราะห์ว่า การคิดว่ากฎต่าง ๆ คือเหตุผลกีดกันนำไปสู่ปัญหาที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกตามมาว่า “ถ้าปทัสถานข้อหนึ่ง (หมายถึงกฎข้อหนึ่ง) มีเหตุผลบางข้อเป็นเหตุผลสนับสนุน เช่นนั้น การกระทำที่ปทัสถานข้อนี้กำหนดให้ทำก็จะต้องเป็นการกระทำที่เหตุผลบางข้อนั้นกำหนดให้ทำอย่างไม่อาจเปลี่ยนได้ และถ้าเป็นเช่นนี้ เราย่อมพึงเหตุผลข้อนั้นเองแทนที่จะเป็นปทัสถานข้อนี้..... ปทัสถานจึงเป็นสิ่งที่ซ้ำซ้อน” (Raz, 1975, p. 194) แต่แล้วราชกลับอ้างแนวคิดอีกเรื่องหนึ่งขัดขึ้นมาแทนว่าเราหลีกเลี่ยงปัญหานี้ได้เพราะมีบางกรณีที่หากเราไม่

ทำจากเหตุผลที่รองรับกฎข้อหนึ่ง แต่ทำจากกฎข้อหนึ่งเองที่เป็นผลลัพธ์จากการถ่วงดุลกันของเหตุผลหลายข้อโดยตรง เราจะทำตามเหตุผลที่รองรับกฎข้อหนึ่งหรือข้อที่ดีที่สุด และด้วยเหตุที่การทำจากกฎข้อหนึ่งให้หลักประกันเช่นนี้จึงทำให้เป็นเหตุผลสนับสนุนให้การกระทำจากกฎข้อหนึ่งได้ แม้ดูเหมือนว่าบางครั้งกฎจะกำหนดให้เราทำการกระทำที่เหตุผลข้อหนึ่งไม่ได้บอกให้ทำก็ตาม (Raz, 1975, p. 187) ที่ชี้ว่าราชยังคงยืนยันคำบรรยายลักษณะประการเดิมของโครงสร้างตัดสินเหตุผลที่เป็นแบบสองระดับและไม่เคยครอบครองในฉากหลัง ขณะเดียวกับที่ยังคงเก็บคำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่สแคนลอนชี้ว่าเป็นทวิลักษณะทางความหมายไว้

สิ่งที่ต้องพิจารณาต่อไปคือมีความเชื่อหรือแนวคิดเรื่องอื่นอีกหรือไม่ที่คำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่เป็นทวิลักษณะทางความหมายอันตามมาจากแนวคิดที่ว่า *การรับเป้าหมายให้เหตุผลข้อหนึ่ง* ของราชจะสามารถอยู่ใน N-RE ด้วยได้เพื่อที่จะเป็นตัวเลือกที่ดีกว่าคำอธิบายที่อยู่ใน N-RE ของสแคนลอน? แนวคิดหนึ่งที่เป็นไปได้คือเรื่อง *การกระทำที่อยู่ในวิสัยที่ทำได้* ราชอ้างว่าการรับเป้าหมายให้เหตุผลในรูปของเหตุผลระดับที่สองที่เป็น *เหตุผลกีดกัน* แก่ผู้กระทำที่จะไม่ได้อำนาจเลือกอื่นอีกต่อไปเมื่อได้เลือกการกระทำที่เป็นเป้าหมายแล้ว แต่แนวคิดเรื่องที่สองของสแคนลอนชี้ให้เห็นว่า คำบรรยายลักษณะของเหตุผลของราชที่จะสามารถอยู่ใน N-RE กับแนวคิดเรื่องนี้ได้ต้องอยู่ในรูปของเหตุผลกีดกันที่เป็นแบบปฏิบัตินิยมล้วน (purely pragmatist) ไม่ใช่เหตุผลกีดกันชนิดที่ราชอ้างถึงที่สามารถตัดทิ้งเหตุผลข้ออื่นที่มีน้ำหนักมากกว่าจากการพิจารณาได้ด้วยข้อพิจารณาแบบปฏิบัตินิยมร่วมกับทัศนะเชิงสารัตถะ (substantive) (Scanlon, 2004, p. 240)¹¹ สแคนลอนอธิบายว่าที่ต้องเป็นเช่นนี้เพราะการเลือกรับเป้าหมายมีนัยถึงการเลือกระหว่างหลายตัวเลือกที่รับทั้งหมดพร้อมกันไม่ได้ ผู้เลือกจึงต้องมียุทธวิธีในการเลือก คนมีเหตุผลจะเลือกแค่เป้าหมายเดียวโดยใช้กรรมวิธีในการเลือกที่มีเหตุผลสนับสนุนที่ดีว่าเป้าหมายที่เลือกนี้คืออันที่มีเหตุผลที่ดีที่จะรับเมื่อเทียบกับเป้าหมายอื่นที่เลือกได้ (Scanlon, 2004, p. 239) *การกระทำที่อยู่ในวิสัยที่ทำได้* จึงต้องหมายถึงการกระทำที่คนมีเหตุผลเห็นว่ามีเหตุผลสนับสนุนที่ดีที่จะรับเป็นเป้าหมายเมื่อเทียบกับเป้าหมายอื่น ๆ โดยหลังจากที่ได้พิจารณาอย่างรอบคอบและชั่งน้ำหนักเหตุผลต่าง ๆ ที่จะรับเป้าหมายนี้แล้ว เขาจะรู้ว่าตนควรหยุดไตร่ตรองและเดินหน้าแสวงหาเป้าหมายที่เลือกนั้น นอกเสียจากว่าเกิดมีเหตุให้กลับไปพิจารณาการตัดสินใจที่ทำไปแล้วนั้นใหม่ (Scanlon, 2004, pp. 242, 245-246) การที่การตัดสินใจนี้เกิดจากการตระหนักว่าการไตร่ตรองไม่หยุดหย่อนนั้น “มีต้นทุนสูง อย่างน้อยที่สุดก็เสียเวลา แลยิ่งกว่านั้นคือ....เป็นอุปสรรคอย่างร้ายกาจต่อการลงมือทำอะไรสักอย่าง” ซึ่งเหตุผลกีดกันชนิดนี้เป็นแบบปฏิบัตินิยมล้วน และการที่อาจมีเหตุให้กลับไปทบทวนการตัดสินใจที่ได้ทำไปแล้วหมายความว่าภารกิจกีดกันนี้เป็นแบบมีเงื่อนไขในแง่ที่สมมติว่าสถานการณ์เปลี่ยนไป การกลับมาพิจารณาใหม่ไม่มีต้นทุน เหตุผลที่ไม่ให้กลับไปพิจารณาข้อดีของการกระทำทางเลือกอีกครั้งก็จะหายไป ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เกิดขึ้นถ้าภารกิจกีดกันเหตุผลอื่นออกไปทำโดยทัศนะเชิงสารัตถะ เช่น เมื่อให้คำมั่นสัญญาไว้แล้วว่าจะไม่ทำสิ่งหนึ่ง จึงไม่กลับไปไตร่ตรองอีกว่าควรทำสิ่งนั้นหรือไม่ถึงแม้สถานการณ์จะเปลี่ยนไป (Scanlon, 2004, p. 240)

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ของสแคนลอนจึงทำให้เห็นว่าความพยายามของราชที่จะนำแนวคิดเรื่อง *การกระทำที่อยู่ในวิสัยที่ทำได้* เข้ามาอยู่ใน N-RE กับแนวคิดเรื่องเหตุผลที่เขาใช้นั้นไม่อาจประสบความสำเร็จ เพราะเมื่อให้คำบรรยายลักษณะที่ชัดเจนยิ่งขึ้นแก่ *การกระทำที่อยู่ในวิสัยที่ทำได้* จะพบว่าคำบรรยายลักษณะนี้มีนัยถึงเหตุผลที่ทำงานในคนละลักษณะกันกับเหตุผลตามคำบรรยายลักษณะที่ราชให้ ไม่เพียงเท่านั้น คำบรรยายลักษณะของการกระทำชนิดนี้ยังมีนัยที่ขัดแย้งกับแนวคิดเรื่อง *การรับเป้าหมายให้เหตุผลข้อหนึ่ง* ของราชที่แฝงคำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่เขาใช้อยู่แล้วด้วย อันเท่ากับตอบคำถามที่ได้

¹¹ สแคนลอนยกตัวอย่างเหตุผลกีดกันที่สามารถตัดทิ้งเหตุผลข้ออื่นด้วยทัศนะเชิงสารัตถะไว้ดังนี้: สมมติถ้าเขาเป็นกรรมการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรปริญญาตรี เขาพบว่าเหตุผลที่จะไม่สนใจผลกระทบที่ข้อกำหนดใหม่จะมีต่อจำนวนตำแหน่งนักศึกษาปริญญาเอกผู้ช่วยสอนในภาควิชาเหตุผลข้อนี้ส่งผลต่อสถานะของข้อพิจารณาอื่นในฐานะเป็นเหตุผลสนับสนุนหรือคัดค้านนโยบายที่เขากำลังพิจารณา แต่ไม่ได้ทำเช่นนั้นแบบปฏิบัตินิยมล้วน เนื่องจากมีพื้นฐานอยู่บนทัศนะเชิงสารัตถะว่าข้อพิจารณาเรื่องเงินทุนสนับสนุนสำหรับนิสิตปริญญาเอกไม่ตรงประเด็นสำหรับคำถามที่ว่านิสิตปริญญาตรีควรเรียนสิ่งใดบ้างเพื่อได้รับการศึกษาที่ดี (Scanlon, 2004, p. 241)

กล่าวไว้ในตอนแรกว่า สแคนลอนสามารถเก็บคำบรรยายลักษณะของเหตุผลและโครงสร้างแบบหลักการของเขาไว้โดยไม่จำเป็นต้องรับแนวคิดและคำบรรยายทางเลือกของราช เนื่องจากคำอธิบายความเป็นปทัสถานของสแคนลอนนั้นมีเหตุผลสนับสนุนที่ดีจาก N-RE อยู่แล้วในแบบที่คำอธิบายของราชไม่มี

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจคือ ราชถือว่าจุดประสงค์ของการใช้เหตุผลภาคปฏิบัติคือ การให้ความชอบธรรมแก่กฎและปทัสถานด้วยเหตุที่ว่าสิ่งเหล่านี้ถูกรองรับด้วยเหตุผล (George, 2022; Raz, 1975, p. 194) ต่อมาใน *Between Authority and Interpretation* (2009) ราชยอมรับว่าระบบปทัสถานที่เขาวิเคราะห์ไม่อาจหนีทวิลักษณ์หลายข้อได้ และงานชิ้นต่อ ๆ มาของเขาก็ชี้ให้เห็นว่า เป็นไปได้ที่ระบบปทัสถานจะต้องล้มเหลวในการทำตามจุดประสงค์ (Raz, 2009, p. 7) แต่กระนั้นเขายังอ้างว่าในทางปฏิบัติจริงระบบกฎหมายประสบความสำเร็จมากกว่าล้มเหลว อันเท่ากับยอมรับในที่ว่าคำบรรยายลักษณะของเหตุผล โครงสร้างตัดสินเหตุผล และจุดประสงค์ของการใช้เหตุผลที่เขาได้รับนั้นไม่สามารถอยู่ใน W-RE ในทางตรงข้าม สแคนลอนบรรยายลักษณะของจุดประสงค์ของการใช้เหตุผลภาคปฏิบัติว่า คือการให้เหตุผลสนับสนุนการกระทำแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผลที่ยอมรับได้ (Scanlon, 1998, pp. 4-5; 2021, p. 17) ซึ่งอยู่ใน W-RE กับคำบรรยายลักษณะของโครงสร้างแบบหลักการและเหตุผลที่เป็นแบบ *prima facie* ที่เขาให้ สมมติว่าเราพยายามใช้จุดประสงค์ที่ว่านี้ในการอธิบายเหตุผลว่าคืออะไร **จะนำพาให้เรายอมรับ**คำบรรยายลักษณะของเหตุผลเช่นนี้ และโครงสร้างแบบหลักการที่ตัดสิน

การอ่านข้อถกเถียงที่สแคนลอนทำกับราชผ่านกรอบของวิธีดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์จึงทำให้มองเห็นชัดเจนมากขึ้นว่าการใช้วิธีดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์ในทางปฏิบัติจริงเป็นเช่นใด ให้ความสอดคล้องภายในเชิงสาร์ตัสแก่ความเชื่อแบบปทัสถานได้อย่างไร คำอธิบายเรื่องเหตุผลสำหรับการกระทำของสแคนลอนเมื่อดูเผิน ๆ อาจเหมือนมีความสอดคล้องที่เป็นแค่ความสมนัยทางความหมายและตรรกะ แต่แท้จริงมีเหตุผลสนับสนุนในระดับลึกยิ่งกว่าจากการอยู่ใน W-RE กับแนวคิดเรื่องโครงสร้างแบบหลักการและจุดประสงค์ของการใช้เหตุผลภาคปฏิบัติ ตราบใดที่ยังไม่มีคำบรรยายลักษณะแบบอื่นที่อยู่ใน W-RE ที่เทียบเท่าได้ สิ่งที่สแคนลอนกล่าวแก่คัลลา-ดอนว่าเป็นไปไม่ได้หากจะมีข้อความที่กล่าวถึงเนื้อหาเชิงปทัสถานชุดอื่นซึ่งกล่าวแตกต่างจากที่เขาให้แล้วจะถูกตัดสินได้ว่ามีความถูกต้องเท่ากัน (Scanlon, 2017, p. 891) ยอมรับฟังได้

2.2 ข้อโต้แย้งของสแคนลอนต่อแดนซี

ใน *Being Realistic About Reasons* สแคนลอน (Scanlon, 2004) โต้แย้งกับแดนซีซึ่งเป็นอีกคนหนึ่งเสนอคำอธิบายความเป็นปทัสถานด้วยมโนทัศน์ *เหตุผลสำหรับการกระทำ* ที่ครบถ้วนที่สุดไว้ (Dancy, 2000, 2004b, 2018) ถ้าจะมีคำบรรยายลักษณะชุดอื่นที่อยู่ใน W-RE ที่เทียบได้กับของสแคนลอนจึงต้องเป็นของแดนซีนั่นเอง คำอธิบายนี้ปฏิเสธการตัดสินเกี่ยวกับเหตุผลสำหรับการกระทำโดยใช้หลักการและการเปรียบเทียบความหนักแน่นระหว่างเหตุผล ประเด็นขัดแย้งระหว่างสแคนลอนกับแดนซีจึงอยู่ที่การอธิบายว่าคำบรรยายลักษณะสำหรับการใช้หลักการที่ตัดสินแบบสแคนลอนหรือทางเลือกอื่นในการค้นพบเหตุผลของแดนซีที่สามารถอยู่ใน N-RE กับคำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่มาด้วยกัน รวมทั้งอยู่ใน W-RE กับความเชื่อเรื่องจุดประสงค์ของการใช้เหตุผลภาคปฏิบัติ

สืบเนื่องจากการวิเคราะห์ที่ทรงอิทธิพลของแดนซีใน *Ethics without Principles* สแคนลอน (Scanlon, 2014, p. 115) ได้เพิ่มคำบรรยายลักษณะที่ละเอียดยิ่งขึ้นให้แก่หลักการที่ตัดสินที่เขาเรียกว่า *ความสัมพันธ์แบบเหตุผล* (reason relation) ที่แบ่งเป็นความสัมพันธ์แบบ *เหตุผลข้อหนึ่ง* (a reason) ความสัมพันธ์แบบ *เหตุผลเพียงพอ* (sufficient reason) ความสัมพันธ์แบบ *เหตุผลที่ให้ข้อยุติ* (conclusive reason)

ความสัมพันธ์แบบเหตุผลข้อหนึ่ง คือคำตัดสินว่ามีความสัมพันธ์ชนิดนี้อยู่เมื่อข้อพิจารณา p เป็น *เหตุผลข้อหนึ่ง* สำหรับ x ที่กระทำ a ในสถานการณ์ c และไม่มีข้อพิจารณาอื่นที่ตัดก้าง p โดยทำให้เมื่อมีข้อเท็จจริงนี้อยู่ p เป็นจริงไม่ได้ แต่ถ้าข้อเท็จจริงนี้หายไป p จะเป็นจริง (Scanlon, 2014, pp. 31, 105)

ความสัมพันธ์แบบเหตุผลเพียงพอ คือคำตัดสินว่ามีความสัมพันธ์ชนิดนี้อยู่เมื่อข้อพิจารณา p เป็นเหตุผลที่หนักแน่นที่จะเอาชนะข้อพิจารณา q และทำให้หากผู้กระทำทำสิ่งหนึ่งโดยมีข้อพิจารณา p เป็นเหตุผล เขาจะไม่สามารถถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ และกลับกัน ถ้าเขาทำการกระทำที่ตรงข้ามกันโดยมีข้อพิจารณา q ที่ถูก p เอาชนะแล้วเป็นเหตุผล เขาจะสามารถถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ (Scanlon, 2014, pp. 106, 117)

ความสัมพันธ์แบบเหตุผลที่ให้ข้อยุติข้อหนึ่ง คือคำตัดสินว่ามีความสัมพันธ์ชนิดนี้อยู่เมื่อนำ *เหตุผลเพียงพอ* สองข้อขึ้นไปสนับสนุนการกระทำตรงข้ามกันและสนับสนุนการกระทำเดียวกันมาเปรียบเทียบและพบว่าเหตุผลเพียงพอ p หนักแน่นมากพอที่จะเอาชนะข้ออื่นทั้งหมดได้ในฝั่งที่สนับสนุนการกระทำเดียวกันและการกระทำตรงข้ามกัน (Scanlon, 2014, p. 108)

หลักการเหล่านี้อยู่ใน N-RE กับคำบรรยายลักษณะของเหตุผลเป็นสามชนิด¹² เนื่องจากหลักการจะอธิบายว่าเหตุผลเชิงปทัสถานที่แตกต่างกันต้องถูกบรรยายด้วยแนวคิดเรื่องการเอาชนะด้วยน้ำหนัก (outweighing) ต่อเหตุผลข้ออื่นได้ เนื่องด้วยแนวคิดแบบปรมาณูเกี่ยวกับความหนักแน่นของเหตุผลไม่อาจเข้ากันได้กับการคิดแบบพหุนิยมเกี่ยวกับสิ่งที่สามารถกำหนดน้ำหนักให้เหตุผล (Scanlon, 2014, p. 110) ความหนักแน่นของเหตุผลจึงต้องได้มาโดยการเอาชนะด้วยน้ำหนักได้เพียงวิธีเดียว ส่วนคำบรรยายลักษณะของเหตุผลสามชนิดนี้ก็สนับสนุนหลักการในรูปที่สามารถอธิบายได้อย่างสอดคล้องและมีเหตุผลเป็นที่เข้าใจได้โดยหลักการเหล่านี้

หลักการที่ตัดสินเหตุผลสำหรับการกระทำและเหตุผลเชิงปทัสถานนี้ยังอยู่ใน W-RE กับจุดประสงค์ในการให้เหตุผลสนับสนุนแก่การกระทำด้วย เนื่องจากจุดประสงค์เหล่านี้จะอธิบายว่าหลักการและเหตุผลเชิงปทัสถานต้องถูกบรรยายลักษณะเช่นนี้เพื่อจะอธิบายความเป็นปทัสถานของการกระทำได้¹³ เพราะหลักการที่น้อยกว่านี้จะมีปัญหาว่า (1) ไม่สามารถอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใด การเชื่อว่าเรามีเหตุผลที่บอกให้ทำ a จึงสามารถทำให้เป็นสิ่งที่มีความมีเหตุผลสำหรับเราที่จะทำ a ได้ (2) ไม่สามารถอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใด การเชื่อว่าเรามีเหตุผลที่บอกให้ไม่ทำ a จึงสามารถทำให้เป็นสิ่งที่ไม่มีเหตุไม่มีผลสำหรับเรา

¹² มาร์ค ชโรเดอร์ (Mark Schroeder) ยังการนิยามความสัมพันธ์แบบเหตุผลเพียงพอด้วยแนวคิดเรื่องการเอาชนะด้วยน้ำหนักว่าบทพร่อง มีความเป็นไปได้ที่เหตุผลข้อหนึ่งอาจเอาชนะด้วยน้ำหนักต่อเหตุผลอีกข้อหนึ่งได้แต่ยังคงไม่อาจถือว่ามีความเป็น *เหตุผลเพียงพอ* ซึ่งเท่ากับปฏิเสธว่าทั้งคู่ไม่ได้อยู่ใน N-RE กัน เขาใช้ตัวอย่างเรื่องคุณป้าสองคนกับการไปงานเลี้ยง สมมติเขามียุคป้าที่รักสองคน ทั้งคู่จะไปร่วมงานเลี้ยงวันเกิด แต่บังเอิญเขามีสถานการณ์ที่ต้องทำซึ่งสำคัญกว่าการได้พบกับคุณป้าท่านใดท่านหนึ่ง แต่ไม่สำคัญเท่ากับการได้พบกับคุณป้าทั้งสองท่าน ในกรณีนี้สามัญสำนึกจะบอกว่าหน้าที่ที่เขาต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายสามารถเอาชนะด้วยน้ำหนักต่อการไปงานเลี้ยงที่จะทำให้ได้พบคุณป้าหนึ่งคน แต่ยังคงไม่ใช่ *เหตุผลเพียงพอ* สำหรับเขาที่จะไม่ไปงาน เพราะมีข้อเท็จจริงที่เขาไม่รู้ด้วยคือคุณป้าอีกท่านก็จะไปงานเลี้ยง และหน้าที่ที่เขาต้องทำไม่สามารถเอาชนะด้วยน้ำหนักต่อการไปงานเลี้ยงที่จะทำให้ได้พบกับคุณป้าทั้งสองท่าน เขาอ้างว่าเราจึงต้องถามสามัญสำนึกนี้จะบอกเราว่า ในกรณีที่เกิดขึ้น ถ้าเขาตัดสินใจทำงานและไม่ไปงานเลี้ยงเพราะเข้าใจผิด การกระทำของเขาในกรณีนี้จะมีความมีเหตุผลเมื่อคิดถึงสิ่งที่เขารู้ แต่นั่นไม่ได้ทำให้เหตุผลที่เขาทำเป็น *เหตุผลเพียงพอ* เขายังสามารถถูกวิพากษ์วิจารณ์ได้ที่ไม่ไปงานเลี้ยง (Schroeder, 2015) อย่างไรก็ตาม สแคนลอนสามารถตอบได้ว่าในปัจจุบันยังไม่มีคำบรรยายลักษณะของความสัมพันธ์เช่นนี้ที่ดีกว่าที่เขาให้ คำบรรยายที่ชโรเดอร์ให้เรื่องการชั่งน้ำหนักเหตุผลก็ไม่อยู่ใน N-RE กับคำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่ชโรเดอร์ให้ และที่จะมาอยู่ใน N-RE กับคำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่เขาให้ด้วยแล้วยังเป็นไปไม่ได้เลย (Scanlon, 2014, pp. 49-50)

¹³ เนื่องจากคำตัดสินว่ามีความสัมพันธ์แบบเหตุผลเพียงพออยู่จะให้ *เงื่อนไขเพียงพอ* แก่การกระทำจากเหตุผลข้อนี้ให้ไม่สามารถถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ และให้ *เงื่อนไขจำเป็น* ที่หากขาดไปจะทำให้การกระทำนี้สามารถถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ และเมื่อเหตุผลข้อนี้ถูกเรตัดสินว่าเป็น *เหตุผลที่ให้ข้อยุติได้* ที่จะทำการกระทำนั้น คำตัดสินนี้จะหลักการที่ให้ *เงื่อนไขเพียงพอ* สำหรับการกระทำที่ตรงข้ามกับที่เหตุผลข้อนี้สนับสนุนจะสามารถถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ และให้ *เงื่อนไขจำเป็น* ที่หากขาดไปจะทำให้การกระทำนั้นไม่สามารถถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ และสแคนลอนยังเพิ่ม *ลักษณะที่เลือกได้ที่จะไม่ทำตาม (optionality)* ในความหมายแบบอ่อนและแบบแรงให้แก่ *เหตุผลเพียงพอ* ที่ครอบคลุมการที่แม้จะมีเหตุผลหลายข้อที่เป็น *เหตุผลเพียงพอ* แต่เรายังเลือกได้ที่จะไม่ทำตามโดยไม่สามารถถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลได้ (Scanlon, 2014, p. 106) หรือทำการกระทำอื่นที่มีความมีเหตุผลเพียงพอข้อหนึ่งที่จะทำ ด้วยเหตุผลข้ออื่นแทนได้ (Scanlon, 2014, pp. 105-106) ที่ถูกแดนซีชี้ว่าเป็นช่องโหว่ไว้ด้วยแนวคิดเรื่องเหตุผลกระตุ้นใจ (enticing reason) (Dancy, 2004b, p. 21)

ที่จะทำ a ได้ (Scanlon, 2014, pp. 4-6) สแคนลอนยังบรรยายลักษณะของหลักการในแบบที่ตอบแดนซีด้วยว่า หลักการไม่ได้ทำงานโดยระบุเงื่อนไขที่เป็นเชิงปทัสถานและเชิงอุปถัมภ์ของสถานการณ์เฉพาะไว้ทั้งหมดสำหรับเราที่จะใช้ตัดสินโดยตรงว่า ข้อพิจารณาที่ตอบสนองเงื่อนไขคือเหตุผลเพียงพอ หรือเหตุผลที่ให้อายุติที่จะทำแบบหนึ่งในสถานการณ์เฉพาะหนึ่ง (Scanlon & Dancy, 2002; Scanlon, 2014, p. 116) แต่คือสิ่งที่ต้องทำความเข้าใจว่าบอกให้ทำสิ่งใดในสถานการณ์เฉพาะนี้ หลักการทางจริยธรรมมีแนวโน้มที่จะคงที่ในส่วนที่เป็นเงื่อนไขเชิงปทัสถาน เพราะเงื่อนไขเหล่านี้คือข้อสรุปจากการคิดในครั้งก่อนเกี่ยวกับเหตุผลที่เรายังคงเชื่อว่าถูกต้องอยู่ (Scanlon, 2014, pp. 117-118) ส่วนเงื่อนไขเชิงอุปถัมภ์เราต่างมีความคิดที่ชัดเจนมากพอร่วมกันว่าคือสิ่งใดบ้างที่ตอบสนองสถานการณ์เชิงปทัสถานและเชิงจริยธรรมต่าง ๆ และสถานการณ์เฉพาะจะให้ข้อพิจารณาที่อาจเป็นเหตุผลที่ขัดกันแก่เราทำให้เราตัดสินได้ว่าเงื่อนไขเชิงปทัสถานที่ระบุในหลักการที่ตัดสินนั้นได้รับการตอบสนองหรือไม่ในสถานการณ์นี้ (Scanlon, 2014, p. 117) แต่เมื่อเกิดกรณียากขึ้น เช่น เราสงสัยว่าเรามีเหตุผลที่จะรักษาสัญญาที่ให้ไว้โดยไม่เต็มใจหรือไม่ เราไม่อาจพึ่งข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุผลที่เราพบในสถานการณ์เฉพาะเท่านั้น เช่น เรานึกคิดอย่างไรตอนทำสัญญา หรือเรามีทางเลือกอื่นที่เลือกทำได้หรือไม่ แต่เราต้องนำหลักการทั่วไปที่ตัดสินนั้นมาทบทวนใหม่เพื่อตอบว่าหลักการนี้เรียกร้องให้เราทำสิ่งใดในสถานการณ์เฉพาะนี้ หลักการนี้อาจเป็นหลักที่บอกว่า คนมีพันธะต้องให้สิ่งใดแก่กัน และคนมีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะไม่ให้สิ่งใดแก่กัน (Scanlon, 1998, p. 68; 2014, pp. 117-118) การทบทวนที่เราทำเกี่ยวกับหลักการในสถานการณ์เฉพาะจึงเป็นกระบวนการเพื่อให้เข้าใจได้ดีขึ้นว่าเรามีเหตุผลโดยอยู่ และข้อสรุปที่ได้จากการทบทวนจะถูกนำกลับมาใช้ใหม่ เมื่อต้องตัดสินแบบเดียวกันอีกครั้งหน้า (Scanlon, 2014, p. 117) หลักการเชิงปทัสถานกับหลักการทางจริยธรรมไม่ได้แตกต่างกันที่ความสามารถห้ามหรือบังคับเราได้ดังที่คนมักเข้าใจ หลักการเชิงปทัสถานที่เป็นคำตัดสินของเหตุผลแม้ว่าไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการให้เหตุผลสนับสนุนและวิพากษ์วิจารณ์แบบเดียวกับหลักการทางจริยธรรม แต่หลักการนี้ก็สามารถบังคับให้เราทำ หรือห้ามเราทำบางสิ่งได้อย่างตรงประเด็นเช่นเดียวกัน ปรากฏการณ์นี้ที่พบได้ทั่วไปเมื่อเราอยู่ในสถานการณ์ที่พบว่า เรามีเหตุผลที่ให้อายุติที่จะทำบางสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งที่แรงจูงใจทางจิตวิทยาบอกให้ทำ (Scanlon, 2014, pp. 118-119; 2017, p. 879) และหลักการนี้ยังทำหน้าที่เป็นพื้นฐานสำหรับอธิบายการกระทำ และให้คำแนะนำเกี่ยวกับสิ่งที่มีเหตุผลที่จะทำ และมีบทบาทที่จำเป็นในการคิดทางจริยธรรม (Scanlon, 2014, p. 119) คำบรรยายลักษณะที่กล่าวมานี้ ตอบประเด็นของแดนซีว่า การตัดสินด้วยหลักการไม่ได้เข้มงวด เกินไป และหลักการทางจริยธรรมก็มีสิทธิอำนาจคล้ายกันกับคำตัดสินเกี่ยวกับเหตุผลของเรานั่นเอง

แดนซีเองตระหนักว่าเดิมพันระหว่างเขากับสแคนลอนอยู่ที่เรื่องการตัดสินด้วยหลักการที่ทศนะแบบเฉพาะเจาะจงนิยม (moral particularism) ของเขาไม่ยอมรับ และวิธีที่เขาแข่งกับคำอธิบายที่อยู่ใน W-RE ของสแคนลอนคือ เพิ่มคำบรรยายลักษณะที่ละเอียดลออมากจนเกือบจะเป็นทั้งเล่มของหนังสือ *Practical Shape* ให้แก่การตัดสินใจภาคปฏิบัติที่เป็นแบบไม่อาศัยการอนุมานสู่ข้อสรุป แต่คือการไตร่ตรองที่ผลลัพธ์เป็นการกระทำโดยตรง (Metz, 2018; Way, 2019) และความสัมพันธ์แบบเข้าข้างที่มีการนำตาราง (grid) เข้ามาใช้สาริต ที่เห็นได้ชัดว่าคือความพยายามทำให้คำบรรยายลักษณะของสิ่งเหล่านี้ที่เขาให้อยู่ใน W-RE ที่ว่าสมมติเราพยายามใช้การตัดสินใจภาคปฏิบัติที่ให้ผลลัพธ์เป็นการกระทำโดยตรงอธิบายความสัมพันธ์แบบเหตุผลว่าคืออะไร การตัดสินใจภาคปฏิบัตินี้เชื่อได้ว่า **จะนำพาให้เรายอมรับ** คำบรรยายลักษณะของความสัมพันธ์แบบเข้าข้างและเหตุผลที่เอื้อที่แดนซีให้ อย่างไรก็ตาม มีข้อสงสัยว่าการใช้เหตุผลภาคปฏิบัติที่แดนซีบรรยายไว้จะนำไปสู่ข้อสรุปได้จริง (Metz, 2018, p. 1252) และคำตอบที่แดนซีให้ไว้เมื่อคาดการณ์ถึงคำถามเหล่านี้ก็ชี้ให้เห็นความยุ่งยากที่เขาเผชิญ เขาตอบคำถามที่ว่า เราตามรอยความสัมพันธ์เข้าข้างไปพบกับคำตอบที่ถูกต้องของการใช้เหตุผลภาคปฏิบัติได้อย่างไรว่า เราทำเช่นนี้ได้เนื่องจากเมื่อตามรอยความสัมพันธ์นี้ไป จะพบกับข้อพิจารณาเรื่องหนึ่งที่เปิดเผยให้เห็น หรืออย่างน้อยก็ชี้ไปยังคุณค่า (value) บางอย่างที่จะมีในการกระทำที่ข้อพิจารณาเรื่องนั้นเข้าข้าง “เหตุผลต่าง ๆ ที่จะกระทำในบางลักษณะคือข้อพิจารณาต่าง ๆ ที่ฉายภาพที่น่าพึงปรารถนาไปยังการกระทำดังกล่าว....เพราะ [เหตุผลนั้น] เผยให้เห็นถึงคุณค่า (value) ประการหนึ่งในการกระทำดังกล่าว ถ้าเหตุผลนี้คือเหตุผลทางจริยธรรม คุณค่านั้นก็จะเป็นคุณค่าทางจริยธรรมที่ตรงประเด็นสำหรับ

สถานการณ์ครั้งนั้น” (Dancy, 2018, p. 86) คำตอบเช่นนี้ปกป้องคำบรรยายของแดนซึ่งจากปัญหาการไม่สามารถอธิบายความเป็นปทัสถานของการกระทำที่กล่าวไปสองข้อได้ เพราะแดนซึ่งสามารถบอกได้ว่าการตอบสนอง a ซึ่งเป็นอันที่เหตุผลที่เอื้อให้การเข้าข้างมากที่สุด (the most favored) นั้นมีคุณค่ารองรับอยู่ จึงเป็นสิ่งที่มิเหตุมีผลสำหรับผู้กระทำที่จะทำ แต่คำตอบนี้สามารถถูกชี้ได้ว่า นอกจากดูเหมือนว่าทำให้ความพยายามที่จะโต้แย้งกับคนที่อธิบายความเป็นปทัสถานด้วยคุณค่า เช่น แมคดาร์ลและฮอร์นสบี (Hornsby, 2008, p. 251; McDowell, 2013, pp. 18-25) ที่ผ่านมาของแดนซึ่งเสียเปล่าแล้ว จะทำให้เขาต้องเผชิญกับทวิลักษณ์ (duality) ของเหตุผลเช่นเดียวกับที่สแคนลอนวิเคราะห์ไว้ว่าเป็นกับแนวคิดของราชเรื่อง “การรับเป้าหมาย” ให้เหตุผลข้อหนึ่งแก่ผู้กระทำ เนื่องจากเหตุผลที่เอื้อจะกลายมาีสองความหมายที่ไม่ลงรอยกันระหว่างคุณสมบัติ (features) ที่เป็นเหตุผลกับสิ่งที่แสดงออกถึงคุณค่า ทำให้คำบรรยายลักษณะของเหตุผลที่เอื้อ ความสัมพันธ์เข้าข้าง และการตัดสินใจภาคปฏิบัติที่เขาให้ไม่สามารถอยู่ใน W-RE

ข้อถกเถียงที่สแคนลอนทำกับคำอธิบายความเป็นปทัสถานรูปแบบอื่น ๆ เช่น ทศนะของเจ. เจ. ทอมสัน (J. J. Thomson) ทศนะ Hypotheticalism ของมาร์ค ชโรเดอร์ (Mark Schroeder) และทศนะปฏิสัจนิยมบริหานนิยม (cognitive irrationalism) ของจอห์น สโครุปสกี (John Skorupski) ล้วนวิเคราะห์ออกมาได้แบบเดียวกันว่ามีการใช้กลยุทธ์สามประการนี้ของวิธีดุลยภาพเชิงพินิจวิเคราะห์เพื่อได้มาซึ่งความสอดคล้องภายในเชิงสาร์ตละ (Scanlon, 2011, 2014)

3. ข้อโต้แย้งต่อดุลยภาพเชิงพินิจวิเคราะห์

ในส่วนนี้จะพิจารณาข้อโต้แย้งที่คำอธิบายของสแคนลอนต้องเผชิญโดยสังเขป สำหรับข้อโต้แย้งเช่นของบรูม (Broome, 2000) ผู้เขียนเห็นว่าสแคนลอนสามารถตอบโต้ทันทีโดยใช้แนวคิดเรื่อง *การใช้เหตุผลภาคปฏิบัติเป็นแบบมีเงื่อนไข* (Scanlon, 2004, p. 235) ว่าเมื่อพบกับข้อกำหนดเชิงปทัสถานที่ขัดแย้งกัน เราสามารถกลับไปพิจารณาเหตุผลที่เราจะมีที่รับ p เทียบกับเหตุผลที่เราจะไม่รับ p ได้ในแบบเดียวกับที่พิจารณาเหตุผลสองข้อที่บอกให้ทำ a หรือ $\neg a$ ส่วนข้อโต้แย้งของเกิร์ต (Gert) ที่ได้รับอิทธิพลจากบรูมที่ว่าเหตุผลไม่อาจเป็นปทัสถานสำหรับการกระทำได้เหมือนหลักเรื่องความมีเหตุมีผล เพราะในหลายกรณี เราตัดสินใจอย่างมั่นใจไม่ได้ว่าเรามีเหตุผลที่ดีที่สุดที่จะทำการกระทำใด เหตุผลมีบทบาทที่ต่างกัน คือ บทบาทในการให้เหตุผลสนับสนุน (justify) กับ บทบาทในการกำหนดให้ต้องทำ (require) ความหนักแน่นของเหตุผลจึงมีทั้งความหนักแน่นแบบให้เหตุผลสนับสนุนแก่การกระทำ (justifying strength) กับความหนักแน่นแบบกำหนดว่าต้องทำ (requiring strength) ทำให้เกิดนัยตามมาว่า เหตุผลต่างกันสองข้อที่บอกให้ทำการกระทำที่ต่างกัน อาจมีความหนักแน่นที่เป็นคนละชนิดในระดับที่เท่ากัน จึงนำมาเปรียบเทียบกันบนมาตรวัดอย่างคงเส้นคงวาไม่ได้ (Gert, 2003, p. 436; 2007, pp. 535-538) ผู้เขียนเห็นว่าสแคนลอนสามารถตอบโดยใช้แนวคิดเรื่อง *ความสัมพันธ์แบบเหตุผลเพียงพอ* และ *ความสัมพันธ์แบบเหตุผลที่ให้ข้อยุติ* ได้ว่าบทบาทของเหตุผลในการตัดสินใจเชิงปทัสถานคือการให้เหตุผลสนับสนุน ส่วนบทบาทที่เกิร์ตอ้างว่าเป็นการกำหนดว่าต้องทำ ถ้าเป็นในความหมายแบบที่บรูมใช้อยู่ไม่มี แต่ถ้าหมายถึงการห้ามให้ทำหรือสั่งให้ทำของเหตุผลที่ให้ข้อยุติ ก็ไม่ควรคิดว่าเป็นบทบาทคนละชนิดกันกับการให้เหตุผลสนับสนุนที่จะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ขัดกัน เหตุผลที่รับบทบาทให้การสนับสนุนแบบที่ทำแล้วไม่สามารถถูกวิจารณ์ได้คือ *เหตุผลเพียงพอ* ที่อยู่ในความสัมพันธ์แบบเหตุผลที่มีระดับความเป็นปทัสถานต่างกันกับ *เหตุผลที่ให้ข้อยุติ* ที่เอาชนะเหตุผลข้ออื่นทุกข้อมาแล้ว เมื่อเราทำจากเหตุผลชนิดนี้เราจึงไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะไม่ทำการกระทำนี้เหลืออยู่ สิ่งที่ *เหตุผลที่ให้ข้อยุติ* กำหนดให้ทำจึงขัดแย้งกับสิ่งที่ *เหตุผลเพียงพอ* ให้ทำโดยไม่ถูกวิจารณ์อีกไม่ได้ (Scanlon, 2014, p. 108)

ข้อโต้แย้งอีกรูปหนึ่งที่สแคนลอนต้องเผชิญคือ ข้อโต้แย้งต่อวิธีให้เหตุผลสนับสนุนแบบดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์ ยูริ คาร์ (Yuri Cath) แบ่งข้อโต้แย้งชนิดนี้เป็นสี่แบบ คือ ข้อโต้แย้งจากความเป็นอนุรักษนิยม ข้อโต้แย้งจากความเห็นต่าง ข้อโต้แย้งจากความผิดพลาด และ ข้อโต้แย้งจากความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล (Cath, 2016, pp. 221-228)

ข้อโต้แย้งชนิดแรกโจมตีที่ประเด็นว่า วิธีนี้ตอกย้ำอคติที่ผู้ใช้มีความเชื่อที่ตนมีอยู่ก่อน และคำตอบมาตรฐานที่ผู้สนับสนุนวิธีดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์ให้คือเมื่อต้องตัดสินใจว่าจะปรับแบบใด เป็นไปได้ที่จะปรับโดยทั้งคำตัดสินที่มีอยู่ก่อน แต่คำตอบนี้จะใช้กับสแคนลอนได้ไม่ตึง เพราะการปรับที่คำตัดสินเรื่องเหตุผลจะส่งผลกระทบให้ต้องปรับหลักการและความเชื่อเรื่องอื่นอีกหลายเรื่องตามมาในแบบที่อาจไม่เป็นกับผู้ที่ใช้วิธีนี้คนอื่น¹⁴

ข้อโต้แย้งชนิดที่สองโจมตีประเด็นว่า วิธีนี้ให้ผลลัพธ์เป็นความเห็นที่ไม่ลงรอยกัน ซึ่งยังเป็นไปได้มากเมื่อเป็นความเชื่อเชิงปทัสถานในต่างวัฒนธรรม

ข้อโต้แย้งชนิดที่สาม ซึ่งมีตัวอย่างคือข้อโต้แย้งที่เสนอโดยคลาร์ก-โดน (Clarke-Doane, 2017) คลาร์ก-โดนชี้ว่า เราอาจมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้โดยการมีความเชื่อที่ไม่ตรงกับที่เป็นจริงของเนื้อหาเรื่องนี้ และที่เฉพาะเจาะจงกว่านั้นอีก คือ กรณีที่เป็นความเชื่อที่เราได้มาจากการใช้เหตุผลแบบเงื่อนไขซึ่งเป็นสิ่งที่เราทำอยู่ตามปกติ เพียงแค่ตัวเงื่อนไข (antecedent) เปลี่ยนไป เราก็อาจกลายมามีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องนั้นได้แม้จะใช้วิธีได้มาซึ่งความเชื่อแบบที่ทำอยู่ตามปกติ เท่ากับว่าความเชื่อของเราไม่เคยน่าเชื่อถือว่าจะปลอดภัย (Clarke-Doane, 2017, p. 845) คำอธิบายของสแคนลอนที่ใช้วิธีนี้อาจจะหลบเลี่ยงข้อโต้แย้งนี้ได้แต่เขาจะต้องยอมรับว่าคำอธิบายอื่นที่ใช้วิธีนี้ด้วยก็ “น่าเชื่อถือ” ได้เท่ากัน จนนำมาซึ่งคำตอบของสแคนลอนต่อคลาร์ก-โดนที่กล่าวไปในตอนต้นว่า สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นเพราะเป็นไปได้ข้อความเชิงปทัสถานสองชุดที่กล่าวตรงข้ามกันจะมีความถูกต้องเท่ากัน การสาคิตของบทความนี้ถึงการใช้กลยุทธ์สามด้านของสแคนลอน และการที่ไม่มี W-RE อื่นนอกจากของเขาคือสิ่งที่ยืนยันว่าคำตอบนี้ของสแคนลอนรับฟังได้มาก

ข้อโต้แย้งชนิดสุดท้ายโจมตีว่าความเชื่อที่อยู่ใน N-RE และ W-RE นั้น ไม่มีหลักประกันว่าเป็นสิ่งที่มีเหตุผลสำหรับเราที่จะมี ข้อโต้แย้งนี้รูปแบบล่าสุดคือบรูม (Broome, 2018) ที่ชี้ว่าการอธิบายความเป็นปทัสถานด้วยมโนทัศน์เรื่อง *เหตุผล* และ *ความสัมพันธ์แบบเหตุผล* ของสแคนลอนไม่สอดคล้องกับการใช้คำเชิงปทัสถานของคนทั่วไปเมื่อเทียบกับการอธิบายด้วยมโนทัศน์เรื่อง *ความมีเหตุผล* ที่บรูมใช้ ข้อโต้แย้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากการที่แนวคิดทุกเรื่องในคำอธิบายของสแคนลอนได้รับการหนุนหลังในขั้นสุดท้ายจากการอยู่ในดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์ที่อาจทำให้สงสัยได้ว่าจะยึดโยงกับการคิดของคนทั่วไปอย่างไร

4. ก่อนจะมาเป็นคำบรรยายลักษณะและคำอธิบายเกี่ยวกับความเป็นปทัสถานในดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์

ในการโต้แย้งที่สแคนลอนทำต่อเจ. เจ. ทอมสัน (J. J. Thomson) ที่อธิบายมโนทัศน์ “ดี” ด้วยมโนทัศน์เรื่องประเภทที่มีมาตรฐานกำหนดไว้แล้วว่าแบบใดเรียกว่า “ดี” (goodness-fixing kinds) สำหรับที่สมาชิกหนึ่งของประเภานั้นจะ “ดี” (Thomson, 2008, pp. 19-28) เพื่อนิยามมโนทัศน์เรื่อง “สิ่งที่มีเหตุผลที่จะทำ” ตามมานั้น (Thomson, 2008, p. 146) สแคนลอนกล่าวว่าการอธิบายมโนทัศน์ “ดี” ของทอมสันเช่นนี้ทำให้เข้าใจตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ทอมสันเองยกมาได้ไม่ดีเท่ากับการอธิบายด้วยจุดประสงค์แบบที่ทำโดยพอล ซิฟฟ์ (Paul Ziff) (Scanlon, 2011, pp. 445-446) รวมทั้งชี้ว่าการอธิบายโน

¹⁴ ดู สแคนลอน (Scanlon, 2011) สำหรับคำบรรยายลักษณะของจุดประสงค์ที่ถูกทำให้อยู่ใน N-RE กับการตัดสินโดยหลักการและเหตุผลแบบ prima facie

ทัศน์ “ควร” ด้วยมโนทัศน์เรื่องความมีค่าหน้าที่เธอใช้ให้ผลลัพธ์ที่ฟังดูผิดแปลกว่า ถ้ามนุษย์คนหนึ่งมีนิ้วเท้าแปดนิ้วหรือสิบสองนิ้วแทนที่จะเป็นสิบนิ้วดังที่ควรเป็นแล้วเขาจะเป็นมนุษย์ที่น่าตำหนิ ขณะที่การอธิบายด้วยจุดประสงค์แบบที่ทำโดยซิฟฟ์ไม่มีนัยเช่นนี้ (Scanlon, 2011, p. 447) ทำนองเดียวกัน ในการโต้แย้งชโรเตอร์เกี่ยวกับการอธิบายเหตุผลว่ามีที่มาจากความปรารถนา เขากล่าวว่า เมื่อชโรเตอร์พิจารณาว่าเหตุผลสำหรับรอนนี่ที่จะไปงานเลี้ยงคืออะไรและตัดสินว่าคือความปรารถนาที่เป็น “สภาวะทางจิตวิทยา.....” เขาไม่ได้สำรวจและพิจารณาข้อเท็จจริงอื่นนอกจากนั้นที่อาจเป็นเหตุผลของรอนนี่ที่จะไปงานเลี้ยง ชโรเตอร์ “น่าจะ” ได้จินตนาการถึงกรณีต่างๆ ที่รอนนี่จะสนุกกับการเดินรำโดยตัวเขาไม่รู้และจึงไม่มีความปรารถนาที่จะเดินรำ เช่น ไปเพราะรับปากคนรักไว้ แล้วพิจารณาว่าในกรณีเหล่านี้ เหตุผลที่รอนนี่มีที่จะไปงานเลี้ยงคืออะไร (Scanlon, 2014, p. 49) และสแคนลอนชี้แจงทอมสันว่าการอธิบายมโนทัศน์ “ดี” ด้วยจุดประสงค์ในที่สุดจะ “มาบรรจบกัน” กับการอธิบายมโนทัศน์นี้ที่ทอมสันให้ (Scanlon, 2011, p. 445) และชี้แจงชโรเตอร์ว่าทัศนะของชโรเตอร์เกี่ยวกับ “มาบรรจบกัน” กับทัศนะที่เขาเสนอถ้าเพียงชโรเตอร์ได้ทำบางสิ่ง (Scanlon, 2014, pp. 47-48) ทำที่เหล่านี้ชวนให้สงสัยว่าสแคนลอนแค่ใช้เหตุผลอย่างรอบคอบและหลีกเลี่ยงการหักทวนน้ำใจ¹⁵ หรือสิ่งเหล่านี้คือส่วนหนึ่งของวิธีวิทยาที่เขาใช้ด้วย

ผู้เขียนเสนอว่าคำตอบเป็นแบบหลัง ทำที่และการปฏิบัติเช่นนี้ควรถูกมองว่าเป็นหลักฐานของการใช้วิธีทางปรัชญาสองแบบคือ (1) ให้ความสำคัญกับตัวอย่างการใช้และปรากฏการณ์ในการสร้างมโนทัศน์ที่นิยามความหมาย (conceptualization) และการสร้างสามัญกรณเพื่อใช้อธิบาย (generalization) และ (2) แสวงหาการมาบรรจบกัน (convergence) ของคำอธิบายที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เพียงทำให้ข้อโต้แย้งต่าง ๆ อ่อนแอลง แต่ยังชี้ว่าสแคนลอนมีวิธีวิทยาที่เหมาะสมที่จะใช้ตอบคำถามที่คนยืนยันความจริงที่แตกต่างกันเช่นเรื่องความยุติธรรมและจริยธรรมด้วย

สำหรับวิธีแรก สแคนลอนกล่าวว่าความสอดคล้องภายในเชิงสาร์ตจะไม่ได้ถ้าขาดความสอดคล้องภายในเชิงความหมายหรือเชิงมโนทัศน์ (ความสอดคล้องชนิดหลังเป็นขั้นต่ำ) (Scanlon, 2017, p. 891) และการได้มาซึ่งมโนทัศน์ที่ใช้ นิยามได้ต้องอาศัยตัวอย่าง ดังที่บิดาของกฎหมายสำนักปฏิฐานนิยม จอห์น ออสติน (John Austin) กล่าวไว้ว่า ถ้อยแถลงที่แลดูเรียบง่ายและชัดเจนเช่น “กฎหมายที่มีอยู่จริงคือกฎหมาย” นั้น “หากต้องแจกแจงตัวอย่างที่ถูกลืมหดแล้วที่อยู่ในถ้อยแถลงนี้ ต้องใช้เนื้อที่ไม่น้อยกว่าหนังสือหนึ่งเล่มใหญ่” (Austin, 1954, p. 184 as cited in Hart, 1958, p. 596) การพิจารณาตัวอย่างจำเป็นต้องทำอย่างรอบคอบโดยดูทั้งตัวอย่างเดิมที่มีผู้รวบรวมไว้แล้วและคิดตัวอย่างใหม่ ตัวอย่างที่ยืนยันคำนิยาม (positive instances) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวอย่างที่หักล้างคำนิยาม (negative instances) ดังที่นักจิตวิทยาเชิงทดลองได้ค้นพบว่า ความบกพร่องในการคิดถึงตัวอย่างชนิดหลังนี้คือสาเหตุที่สำคัญของอคติทางจิตวิทยา เช่น อคติในการยืนยันหลักฐาน (confirmation bias) ที่มีผลปิดกั้นความรู้ (Wason, 1960, p. 139) ข้อวิจารณ์ต่อทอมสันจึงอธิบายได้ว่าการประเมินว่าเธอบกพร่องในการสร้างมโนทัศน์ที่ใช้นิยามที่เข้มงวดนี้ นอกจากนี้ ในคำตอบที่ให้แก่ล้าก-ดอน สแคนลอนแยกวิธีดุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์ที่คัดค้านทั้งหมดได้มาในแบบที่ถูกต้องและเป็นคำตัดสินแบบที่ควรจะเป็นกับการให้เหตุผลสนับสนุนความเชื่อที่ความเชื่อเรื่องหนึ่งสามารถมีเหตุผลสนับสนุนได้ (justified) แม้ไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องนั้นก็ตาม ที่มีนัยว่าวิธีแบบแรกให้ผลลัพธ์ที่จะถูกต้องตามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเนื้อหา (Scanlon, 2017, p. 892) อนึ่ง ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องหนึ่งจำเป็นสำหรับการคิดได้ดีเกี่ยวกับเรื่องนั้น (Johnson-Laird, 1988, p. 443) ต้องได้มาด้วยวิธีอุปนัย นิรนัยหรือการนัย (abduction) โดยมีการเก็บตัวอย่างปรากฏการณ์ ซึ่งในทางวิทยาศาสตร์ทำโดยการทดลอง และในทางปรัชญาทำโดยการทดลองทางความคิด ข้อวิจารณ์ต่อชโรเตอร์จึงอธิบายได้ว่า คือการประเมินชโรเตอร์ว่าบกพร่องในการสร้างทฤษฎีมาอธิบายเหตุผลสำหรับการกระทำที่เกิดจากการไม่ให้ความสำคัญกับปรากฏการณ์ที่ต้องการอธิบายอย่างรอบด้านในการทดลองทางความคิดที่เขาใช้ และเมื่อมโนทัศน์คือองค์ประกอบที่ใช้ในการอนุมานสำหรับ

¹⁵ มาร์ติน โอนีล (Martin O’Neil) คล้ายจะสื่อนัยเช่นนี้เมื่อเขากล่าวว่าสแคนลอนมัก “ร่นหลังเขาอย่างนุ่มนวล” ให้คิดถึงความเป็นไปได้แบบอื่นด้วย (O’Neil, 2016)

สร้างทฤษฎีขึ้นมาใช้อธิบาย ขณะเดียวกันก็เป็นความรู้ประเภทหนึ่งที่ต้องอาศัยทฤษฎีเพื่อได้มา (Holyoak & Nisbett, 1988, p. 53) สองสิ่งนี้ต้องสัมพันธ์กันอย่างถูกต้องก่อน¹⁶ ผลลัพธ์ในรูปความสอดคล้องระดับสูงในคำอธิบายที่เขาส่งสร้างขึ้นจึงจะเกิดขึ้นได้ บทบาทของวิธีตุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์นั้นก็เพื่อให้แน่ใจว่าจะได้มาซึ่งผลลัพธ์ชนิดที่ว่ำนี และการที่กระบวนการเพื่อไปสู่ผลลัพธ์นี้มีลักษณะที่ต้องขจัดอคติแบบยืนยันหลักฐานทิ้งไป ข้อโต้แย้งจากความเป็นอนุรักษนิยมย่อมอ่อนลง

สำหรับวิธีที่สอง ดังคำกล่าวของเจ. เอส. มิลล์ (J. S. Mill) ในหนังสือ *On liberty* ว่าด้วยสองฝ่ายในการถกเถียงเรื่องความจริงไม่น่าจะถูกต้องทั้งหมดหรือผิดทั้งหมด แต่ถูกต้องเพียงบางส่วนทำให้ถ้านำมารวมกันได้ก็จะให้ความจริงที่ครบถ้วนขึ้น (Mill, 1859, pp. 43-44) และคำกล่าวของกิลเบิร์ต ฮาร์แมน (Gilbert Harman) ต่อข้อโต้แย้งของดับเบิลยู. โอ. วี. ไควน์ (W. O. V. Quine) เรื่องความไม่สามารถกำหนดแน่ชัดได้ที่ทำต่อรูดอล์ฟ คาร์นัป (Rudolf Carnap) ว่า “ความเป็นจริงคือสิ่งที่ไม่แปรเปลี่ยน (invariant) ท่ามกลางทฤษฎีต่างๆ ที่ครบถ้วนถูกต้องทั้งหลาย” (Harman, 1982, p. 246) ซ้ำว่าหากมีเครื่องมือทำให้ชุดความคิดที่กล่าวตรงข้ามกันเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องเดียวกันมารวมเข้าด้วยกันได้ ย่อมมีโอกาสค้นพบความคิดที่เป็นจริงเกี่ยวกับเนื้อหาที่หาคำตอบอยู่นั้นได้ คำกล่าวที่สแคนลอนทำต่อทอมสันและชโรเดอร์เรื่องการมาบรรจบกันของแนวคิดจึงควรเข้าใจว่า คือส่วนหนึ่งของความพยายามแสวงหาความจริงที่ครบถ้วนนี้ผ่านการค้นหาจุดที่จะมาบรรจบกันของคำอธิบายที่ดีที่สุดชุดต่าง ๆ เกี่ยวกับแคนแห่งปัสถานด้วยวิธีตุลยภาพเชิงพินิจพิเคราะห์ การให้ความสำคัญกับจุดร่วมท่ามกลางความแตกต่างนี้ ทำให้ข้อโต้แย้งจากความเห็นต่างและความเชื่อที่เราไม่มีเหตุผลที่จะมีต่อวิธีนี้อ่อนพลังลง ผู้เขียนถือว่าสิ่งที่กล่าวมานี้คือจุดเด่นของวิธีวิทยาแบบสแคนลอน

¹⁶ ดู เนอร์เซสเซียน (Nersessian, 1990) ที่อธิบายวิธีที่เจมส์ เคลิร์ก แมกซ์เวลล์ (James Clerk Maxwell) ค้นพบแรงแม่เหล็กไฟฟ้าโดยตั้งต้นจากมโนทัศน์เรื่องเส้นแรง (lines of force) ที่เสนอโดยไมเคิล ฟาราเดย์ (Michael Faraday)

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

Theptawee Chokvasin เทพทวี โชควสิน. (2007). Dunlayaphap choeng phinit phikro nai chariyasat ดุลยภาพเชิง
พินิจพิเคราะห์ในจริยศาสตร์ [Reflective equilibrium in ethics]. *Warasarn teknolooyi Suranaree* วารสาร
เทคโนโลยีสุรนารี [Suranaree Journal of Social Sciences], 1(2), 1-15.

ภาษาต่างประเทศ

- Broome, J. (2018). Reason fundamentalism and what is wrong with it. In D. Star (Ed.), *The Oxford handbook of reasons and normativity* (pp. 297-317). Oxford University Press.
- Broome, J. (2000). Normative requirements. In J. Dancy (Ed.), *Normativity* (pp. 78-99). Blackwell.
- Calhoun, C. (2016). *Moral aims: Essays on the importance of getting it right and practicing morality with others*. Oxford University Press.
- Cappelen, H., Gendler, T. S., & Hawthorn, J. (Eds.). *The Oxford handbook of philosophical methodology*. Oxford University Press.
- Cath, Y. (2016). Reflective Equilibrium. In H. Cappelen, T. S. Gendler, & J. Hawthorn (Eds.), *The Oxford handbook of philosophical methodology* (pp. 213-230). Oxford University Press.
- Clarke-Doane, J. (2017). Objectivity and reliability. *Canadian Journal of Philosophy*, 47(6), 841-855.
- Dancy, J. (2000). *Practical reality*. Oxford University Press.
- Dancy, J. (2004a). Enticing reasons. In R. J. Wallace, P. Pettit, S. Scheffler, & M. Smith, (Eds.), *Reason and value: Themes from the moral philosophy of Joseph Raz* (pp. 91-118). Clarendon Press.
- Dancy, J. (2004b). *Ethics without principles*. Oxford University Press.
- Dancy, J. (2018). *Practical Shape: A theory of practical reasoning*. Oxford University Press.
- George, R. P. (2022, June 28). Joseph Raz: Philosopher of freedom. *Public Discourse*.
<https://www.thepublicdiscourse.com/2022/06/83065/>
- Gert, J. (2003). Brute rationality. *Nous*, 37(3), 417-446.
- Gert, J. (2007). Normative strength and the balance of reasons. *The Philosophical Review*, 116(4), 533-562.
- Harman, G. (1982). Conceptual Role Semantics. *Notre Dame Journal of Formal Logic*, 23(2), 242-256.
- Hart, H. L. A. (1958). Positivism and the separation of law and morals. *Harvard Law Review*, 71(4), 593-629.
- Holyoak, K. J., & Nisbett, R. E. (1988). Induction. In R. J. Sternberg & E. E. Smith (Eds.), *The psychology of human thought* (pp. 50-91). Cambridge University Press.
- Hornsby, J. (2008) A disjunctive conception of acting for reasons. In A. Haddock, & F. Macpherson (Eds),
Disjunctivism: Perception, Action, Knowledge (pp. 244-261). Oxford University Press.
- Johnson-Laird, P. (1988). The taxonomy of thinking. In R. J. Sternberg & E. E. Smith (Eds.), *The psychology of human thought* (p. 443). Cambridge University Press.

- Little, M. O. (2013). In Defence of Non-Deontic Reasons. In D. Bakhurst, B. Hooker, & M. O. Little (Eds.), *Thinking about reasons: Themes from the philosophy of Jonathan Dancy* (pp. 112-136). Oxford University Press.
- McDowell, J. (2013). Acting in the light of a fact. In D. Bakhurst, M. O. Little, & B. Hooker (Eds.) *Thinking about reasons* (pp. 13-28). Oxford University Press.
- Metz, E. K. H. (2018). Review of Practical Shape by Jonathan Dancy. *Ethical Theory and Moral Practice*, 21(5), 1251-1253.
- Mill, J. S. (1859). *On Liberty*. John W. Parker and Son.
- Nersessian, N. J. (1990). *Faraday to Einstein: Constructing meaning in scientific theories*. Springer.
- O’Neil, M. (2016, April 30). *As simple as possible, but not simpler: form the philosophy to the politics of non-intrinsic egalitarianism* [Remarks]. The celebration to mark the retirement from teaching of T. M. Scanlon, Harvard University.
https://www.academia.edu/25022560/_As_simple_as_possible_but_not_simpler_from_the_philosophy_to_the_politics_of_non_intrinsic_egalitarianism_Remarks_made_at_the_celebration_to_mark_the_retirement_from_teaching_of_T_M_Scanlon_Harvard_University_April_2016&nav_from=bd6f5bb0-3bcd-4fac-a013-34805eab223c&rw_pos=0
- Rawls, J. (1974). The independence of moral theory. *Proceedings and Addresses of the American Philosophical Association*, 48, 5-22.
- Raz, J. (1975). *Practical reason and norms*. Oxford University Press.
- Raz, J. (1999). When we are ourselves: The active and the passive. In *Engaging reason: On the theory of value and action* (pp. 5-21). Oxford University Press.
- Raz, J. (2009). *Between authority and interpretation: On the theory of law and practical reason*. Oxford University Press.
- Scanlon, T. M. (1998). *What we owe to each other*. Harvard University Press.
- Scanlon, T. M. (2003). Rawls on Justification. In S. R. Freeman (Ed.), *The Cambridge companion to Rawls* (pp. 139-167) Cambridge University Press.
- Scanlon, T. M. (2004). Reasons: A puzzling duality. In R. J. Wallace, P. Pettit, S. Scheffler, & M. Smith (Eds.), *Reason and value: Themes from the moral philosophy of Joseph Raz* (pp. 231-246). Clarendon Press.
- Scanlon, T. M. (2011). The Unity of the Normative. *Philosophical Studies*, 154(3), 443-450.
- Scanlon, T. M. (2014). *Being realistic about reasons*. Oxford University Press.
- Scanlon, T. M. (2017). Normative realism and ontology: Reply to Clarke-Doane, Rosen, and Enoch and McPherson. *Canadian Journal of Philosophy*, 47(6), 877-897.
- Scanlon, T. M. (2021). Contractualism and Justification. In M. Stepanians & M. Frauchiger (Eds.), *Reason, justification, and contractualism* (pp. 17-44). De Gruyter.
- Scanlon, T. M., & Dancy, J. (2002). Intention and Permissibility. *Proceedings of the Aristotelian Society, Supplementary*, 74, 301-338.

- Schroeder, M. (2015). Being Realistic about Reasons, by T. M. Scanlon. *Australasian Journal of Philosophy*, 93(1), 195-198.
- Thomson, J. J. (2008). *Normativity*. Open Court.
- Wason, P. S. (1960). On the failure to eliminate hypotheses in a conceptual task. *Quarterly Journal of Experimental Psychology*, 12(3), 129-140.
- Way, J. (2019). Review of Practical Shape. *Ethics*, 129(4), 706-710.